

RECULL DE PREMSA

20/02/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

PREMSA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
20/02/14	BATET TREU PIT DEL VALLS DEL FUTUR / DIARI DE TARRAGONA	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
20/02/14	L'ESCÀNDOL DE LES ESCOLTES TELEFÒNIQUES AL REGNE UNIT ESQUITXA TONY BLAIR / ARA	8	1
20/02/14	L'ALTRE PACO CANDEL / EL PAIS (ED. CATALUNYA) QUADERN	9	4
20/02/14	EL VIAJE 'CHAMPIONS' DE TVE / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	13	1
20/02/14	EL MOBILE CONGRESS MÀS DIVULGATIVO / LA RAZON (ED. CATALUNYA)	14	1
20/02/14	VENEZUELA Y LOS MEDIOS / LA RAZON	15	1
20/02/14	ELS DIARIS EN LÍNIA SÓN ELS MITJANS DIGITALS MÉS CREÏBLES / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	16	1
20/02/14	EL CAS DE LES ESCOLTES DE LA PREMSA ESQUITXA BLAIR / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	17	1
20/02/14	'SPORTS ILLUSTRATED SWINSUIT EDITION' PRESENTA L'EXEMPLAR QUECELEBRA ELS 50 ANYS DEL SEULLANÇAMENT / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	18	2
20/02/14	BLAIR VA ASSESSORAR MURDOCH PER LES ESCOLTES / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	20	1
20/02/14	IMAGINA AUMENTA AL 10,2% SU PARTICIPACIÓN EN ATRESMEDIA / EL ECONOMISTA	21	1
20/02/14	PERIODISTES QUE ANUNCIEN BANCS / ARA	22	1
20/02/14	ELS TREBALLADORS DE CANAL 9 VOLEN QUE L'EUROCAMBRA S'IMPLIQUI / ARA	23	1
20/02/14	134 PERIODISTAS MURIERON CUANDO EJERCÍAN SU TRABAJO / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	24	1
20/02/14	ELS «PRIVILEGIATS DE CATALUNYA RÀDIO» DEFENSEN LA SEVA PROTESTA / REGIO 7	25	1
20/02/14	EL TANCAMENT DE RTVV ARRIBA A BRUSSEL·LES / EL PUNT AVUI	26	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
20/02/14	CINC MESOS I MIG SENSE MARC MARGIN EDAS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	27	1
20/02/14	APOTEOSIS DE LA INSIDIA, POR LUIS MARÍA ANSON / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	28	1
20/02/14	NOTICIAS, EL PRODUCTO DEL PERIODISMO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	29	1
20/02/14	A CATALUNYA RÀDIO? / ARA	30	1
20/02/14	BLAIR, CONSEJERO DE REBEKAH BROOKS / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	31	1
20/02/14	PRIVILEGIATS A CATALUNYA RÀDIO? / EL PUNT AVUI	32	1
20/02/14	UNA RÀDIO PÚBLICA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	33	1
20/02/14	MÉS DE 200 QUIOSCOS DE BARCELONA AMB WI-FI GRATUÏT / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	34	1
20/02/14	LA APM PIDE RUEDAS DE PRENSA EN LAS CARAVANAS ELECTORALES / ABC (EDICION NACIONAL)	35	1
20/02/14	LA FAPE CRITICA A LA GENERALITAT / ABC (EDICION NACIONAL)	36	1
20/02/14	MEDIA CAPITAL GANA 13,7 MILLONES, UN 15% MÀS / CINCO DIAS	37	1
20/02/14	ANTONIO CAÑO, NOU DIRECTOR DEL DIARI 'EL PAÍS' / EL PUNT AVUI	38	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

LA CRÒNICA | JOSEP ARDILA

L'alcalde es mostra orgullós de l'eficiència econòmica de l'Ajuntament i posa l'accent en les polítiques socials. Parla del Museu Casteller com a projecte de ciutat i de país i defensa el caràcter vallenc del Pius.

Batet treu pit del Valls del futur

A la sala d'actes de la Casa de la Cultura de Valls hi fan falta ahir cadires per escoltar l'alcalde, Albert Batet, a la conferència anual sobre l'estat de la ciutat. La sala es va omplir de representats polítics i del teixit cultural i social de Valls per escoltar com veu Batet la capital de l'Alt Camp, en la conferència organitzada pel Col·legi de Periodistes.

Durant pràcticament cinquanta minuts, l'alcalde va desgranar les principals accions de govern i va treure pit dels «deures fets durant aquesta legislatura». Albert Batet va destacar, per sobre de tot, la recuperació econòmica que, va assegurar, està vivint la ciutat. «L'Alt Camp és gairebé la única comarca on el número d'afiliats a la indústria augmenta», va dir l'alcalde, remarcant que «Valls va ser la ciutat de la demarcació on va baixar més l'atur».

Es va mostrar orgullós de l'endeutament de l'Ajuntament, que ha passat del 113% el 2003 al 73% del passat any, acceptant que «vam fer un pas enrere per després fer-ne un endavant».

La sala d'actes de la Casa de la Cultura es va omplir ahir per escoltar l'alcalde de Valls, Albert Batet, a la conferència anual sobre la ciutat. FOTO: J. ARDILA

Les inversions per al 2014

Si d'una cosa es mostra orgullós Batet va ser de les inversions per aquest any, de 6 milions d'euros, «semblants als 7,6 de l'Ajuntament de Tarragona, una ciutat cinc vegades més gran i amb un pressupost cinc vegades més gran», va remarcar el batlle.

D'entre les inversions, destaquen els pràcticament cinc milions d'euros que s'utilitzaran per millorar el Barri Antic. Aquí, el Museu Casteller és la prioritat. «Podem estar satisfets que aquest 2014 sigui l'any de l'arrencada d'un museu que tantes il·lusions i desenganys ha generat», va dir Batet, destacant que aquesta «és una aposta de ciutat i de país, i una motor per la cultura,

l'economia i el turisme de Valls».

Però més enllà de les inversions, l'alcalde va voler remarcar especialment les accions en polítiques socials que s'estan duent

L'alcalde defensa la inversió en polítiques socials i posa l'accent en la sortida de la crisi

a terme, amb un pressupost de 2,3 milions d'euros que «va augmentat any rere any». També va treure pit de la transparència política que assegura hi ha a l'Ajun-

tament i l'acord unànime de totes les forces polítiques assolit amb el POUM, que projecta la ciutat del futur. De fet, l'alcalde va voler mirar el futur i es va imaginar la ciutat a tres anys vista, amb «un nou horitzó i nous reptes de ciutat». Batet va reivindicar la ciutat com a seu universitària de la URV, així com desenvolupar més espais culturals i acabar el projecte del Barri Antic.

Orgull de ciutat

«Hem de posar en valor el plus de la gran xarxa social que tenim a Valls», va dir l'alcalde, destacant la feina que estant fent entitats i associacions per millorar la vida de les persones. I va utilitzar el «fem pinya» casteller per demanar

la unitat dels vallencs i vallenques per sortir de la crisi i tirar endavant, així com la unitat de tot el Camp de Tarragona en projectes com l'A-27 o l'eix mediterrani.

Batet critica la llei de reforma del món local i defensa l'autonomia del Pius

Al torn de preguntes, Albert Batet no va voler dir si es tornarà a presentar a les properes eleccions. «No tinc voluntat de perpetuïtat, però ara hem de pensar

en què passarà aquest any i no mirar més enllà». Va defensar la seva feina com a diputat destacant que «des de Barcelona també es pot treballar per Valls» i va fer una crítica a la llei de reforma dels governs locals que «és un atac a l'autonomia del món local».

En aquest sentit, va defensar el «caràcter vallenc» del Pius Hospital i la seva autonomia i va assegurar que «els problemes laborals s'han acabat, no fem més passes enrere». Batet va remarcar que «s'ha fet un punt d'inflexió». L'alcalde també va defensar l'aportació anual per les festes Decennals, dient que «la cultura no va en detriment de les persones». Va treure pit del futur de Valls en cada paraula.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

CAS 'NEWS OF THE WORLD'

L'escàndol de les escoltes telefòniques al Regne Unit esquitxa Tony Blair

L'«expremier» va recomanar a Murdoch que muntés una investigació com la de les armes de l'Iraq

En el llarg judici per les punxades dels mòbils de famosos de *News of the World*, s'ha sabut que Blair es va oferir com a assessor secret de Rebekah Brooks, exdirectora del diari *News of the World*, el diari de News International, la filial britànica de News Corp, l'imperi del magnat australià.

DANIEL POSTICO
LONDRES

L'ex primer ministre britànic Tony Blair es va oferir com a "assessor extraoficial" de Rupert Murdoch i dues de les seves persones de confiança al Regne Unit, Rebekah Brooks i el seu fill James Murdoch, en el moment més àlgid de l'escàndol per les escoltes il·legals de *News of the World*, el diari de News International, la filial britànica de News Corp, l'imperi del magnat australià.

L'assessorament de Blair va ser revelat en el judici per les escoltes massives a famosos, polítics i membres de la casa reial (entre el 2000 i el 2006), quan el fiscal va llegir un e-mail amb data de l'11 de juliol del 2011 que Brooks va enviar a James Murdoch. En el judici –que s'està celebrant al Tribunal Criminal d'Old Bailey, a Londres– Brooks i Andy Coulson, exdirectora del diari *News of the World* i cap de comunicació de David Cameron, i cinc directius i editors més del diari s'asseuen al banc dels acusats.

A l'e-mail, Brooks –aleshores consellera delegada de News International– explicava a James Murdoch que havia parlat una hora per telèfon amb Blair, que li havia recomanat que organitzés una investigació independent com la que ell va muntar el 2003 després de la mort de David Kelly, el científic del govern que va explicar a la BBC que Blair havia exagerat l'informe de les armes de destrucció massiva amb el qual va justificar la guerra a l'Iraq.

Consells en un e-mail

Brooks explicava que Blair li va suggerir que creés "una unitat independent" amb un conseller exterior júnior –recomanava Ken MacDonald, exdirector de la fiscalia pública, de qui deia que era "bona gent i un seriós advocat forense criminal"– i que publicés un informe a l'estil de Hutton. I detallava com havia de ser aquest informe: "Publica'n una primera part coincidint amb el final de la investigació policial i et declares innocent i acceptes algunes responsabilitats i proposes noves solucions, i treu la segona part de l'informe quan tots els judicis s'hagin acabat".

L'«expremier» també li va recomanar que es mantingués "forta" i que prengués pastilles per dormir, perquè "cal tenir el cap clar". "I recorda no precipitar-te i no prendre decisions buscant solucions a curt termini, que només et portaran maldecaps, a la llarga –afegia–. Tot passa-

EN EL PUNT DE MIRA

L'ex primer ministre britànic Tony Blair el 27 de setembre a les Nacions Unides. El líder laborista recomanava en un correu enviat a Rebekah Brooks, persona de confiança de Rupert Murdoch, que organitzés una investigació independent com la que ell va muntar per les armes de destrucció massiva a l'Iraq el 2003. CARLO ALLEGRI / REUTERS

rà, sigues forta", la va animar Blair. "Ell [Blair] està disponible per a tu i per a mi com a conseller no oficial, però tot això ha de quedar entre nosaltres. Ens enviarà més notes després", acabava dient-li Brooks al fill de Murdoch.

El precedent de l'informe Hutton

L'any 2003 Tony Blair va ser declarat innocent d'haver exagerat l'informe de les armes de destrucció massiva que havia fet el jutge James Hutton. Rebekah Brooks, però, no va poder seguir el consell de Blair perquè sis dies després que enviés aquell correu va ser arrestada. *News of the World* havia tancat el dia abans que arribés l'e-mail, després que se sabés que van punxar el telèfon de Milly Dowler, una adolescent que havia estat segrestada i assassinada el 2002. Aquest cas va ser el detonant perquè esclatés l'escàndol de les escoltes massives a centenars de famosos per obtenir exclusives.

Després que es fes públic l'assessorament de Blair, ahir un portaveu de l'exlíder laborista va explicar que "només va ser un consell informal per telèfon i ell li va deixar clar que no sabia res dels fets".

La defensa de Rebekah Brooks començarà avui. Tant ella com la resta d'acusats s'han declarat innocents de tots els càrrecs que se'ls imputen –escoltes telefòniques i suborns a funcionaris–. El judici va començar al mes d'octubre i és un dels més llargs i complexos dels que s'han celebrat al Regne Unit. —

Relació
Blair va enviar un e-mail amb consells a una persona de confiança de Murdoch

Polèmica
'News of the World' va haver de tancar per un escàndol d'escoltes

La justícia declara legal l'arrest a Heathrow pel cas Snowden

D.P.
LONDRES

El Tribunal Superior de Londres va concloure ahir que la detenció durant 9 hores a l'aeroport de Heathrow al mes d'agost del brasiler David Miranda va ser legal. Miranda és la parella de Glenn Greenwald, el periodista que va publicar a *The Guardian* les filtracions de l'exanalista de l'Agència de Seguretat Nacional dels Estats Units (NSA) Edward Snowden. Miranda va ser arrestat el 18 d'agost a Heathrow quan tornava de Berlín, on s'havia reunit amb la directora de documents Laura Poitras, també involucrada en la publicació de les filtracions, i es dirigia cap a Rio de Janeiro per trobar-se amb Greenwald.

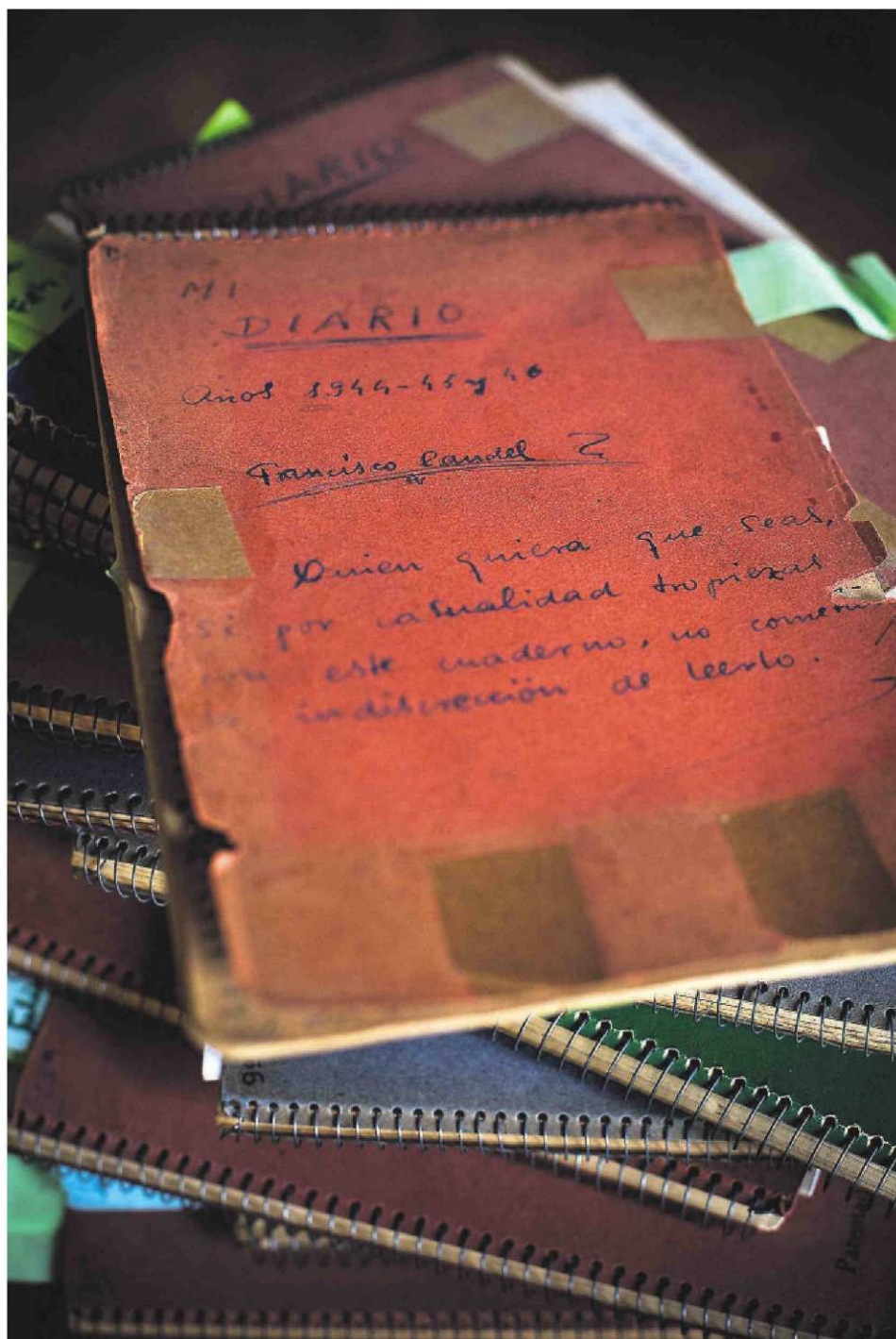
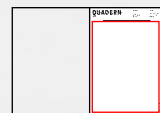
Miranda, de 28 anys, va ser detingut sota la legislació antiterrorista i li van confiscar fins a nou pertinences, entre les quals el portàtil, el mòbil, targetes de memòria i DVDs. Miranda portava a sobre documents encriptats i un disc extern

amb 58.000 documents classificats dels serveis secrets britànics. La seva detenció va generar una gran polèmica i els seus advocats van portar el cas davant la justícia perquè consideraven que es tractava d'una detenció il·legal i que vulnerava el seu dret a la llibertat d'expressió.

Vist el cas, el tribunal ha acceptat que la confiscació del material va ser "una interferència indirecta de la llibertat de premsa", però que, en qualsevol cas, estava justificada perquè hi havia "una gran pressió" sobre els interessos de la seguretat nacional. "El seu objectiu no només era legítim, sinó que també era molt urgent", afegeix el tribunal. També ha conclòs que la detenció va ser proporcionada i que no es va vulnerar la llibertat d'expressió.

Una coalició de deu mitjans de comunicació i organitzacions de defensa de la llibertat d'expressió van intervenir en el procés per expressar el seu temor que s'utilitzés la legislació antiterrorista contra periodistes. —

Algunes de les llibretes d'espiral on, amb lletra menuda, Paco Candel anava deixant rastres de la seva vida des de 1944. / J. SÁNCHEZ

L'altre Paco Candel

L'autor d'«Els altres catalans» inicià el 1944 un diari encara inèdit. «Quadern» en fa la primera lectura

Anna Caballé

El maig de 2011 vaig tenir l'oportunitat de conèixer Maria Candel, filla de l'escriptor i marmessora, amb el seu germà, del llegat literari del seu pare. Va venir a la Unitat d'Estudis Biogràfics per dir-me que entre els molts papers trobats hi havia un diari mantingut —amb interrupcions (d'anys en alguna ocasió)—, des de gener de 1944 fins poc abans de morir a Barcelona, el novembre

de 2007, 82 anys després d'haver nascut a Casas Altas (València). En dies successius Maria va portar els primers quaderns, fins a 1977, quedant per a una futura etapa la resta de volums, encara pendents de lectura i transcripció. Són 15 llibretes, la majoria d'espiral, escrites amb lletra menuda, clara i ajustada, que inclouen retalls de premsa, dibuixos senzills, anotacions sobre el preu de les coses, acudits polítics, relats de viatges, preocupacions literàries i, sobretot, el

meravellós lliscament del viure d'un home íntegre en lluita contra el franquisme, contra les desigualtats socials i contra la misèria i la ignorància dels pobres.

La història d'Espanya, de Catalunya, amb tots els seus conflictes culturals i morals, viscuda i sentida des d'un racó pobre i promiscu de Barcelona, discorre per les pàgines d'aquest diari en un estil que, per la seva veritat, no podria deixar ningú indiferent, cas de llegir-lo. ¿De quants diaris

d'aquella època es disposen escrits amb el coratge i la bonhomia amb què ho fa Candel? Gairebé cap, excepte, potser, el de Luis Felipe Vivanco. La seva preocupació per deixar un testimoni d'ell mateix en relació amb el món que va viure i del qual se sentia profundament insatisfet és més que encomiable. És per això que el diari cavalca, indecís, entre el pensament d'una lectura pòstuma i el desig de preservar la intimitat de les notes.

PASSA A LA **PÀGINA 2**

VE DE LA PÀGINA 1

La primera anotació, als 18 anys, és per escriure que la seva mare ha mort. Sembla no donar crèdit a l'experiència d'haver-la perdut bruscament, després de tan sols cinc dies de malaltia, i el diari li serveix d'al·leujament, però també per fixar els fets amb el màxim detall, una constant d'escriptura a partir d'aleshores. Tot el que no s'escriu s'oblida, i és evident que Candel no vol oblidar com han passat les coses, els fets. El diari fa un salt de mesos. Una petita anotació al marge diu: "Arranque páginas. Hoy me arrepiento de ello" (9/10/1964).

En aquella època el futur escriptor, àvid per trobar-se amb el seu destí, vivia a les Cases Barates, a la muntanya de Montjuïc, complia el servei militar a la caserna de Numància, era creient i sagristà de la parròquia i resava perquè la seva germana, malalta de tuberculosi, es restablís. Però l'estimada germana no faria sinó empitjorar i a ell, a la infermeria de la caserna, li van diagnosticar el mateix mal després de setmanes de tos i febre. Quan el pare va a visitar-lo a l'Hospital Militar i el veu, malalt i desmillorat, s'ensorra. La seva filla acaba de morir i és possible que també perdi el Pa-

no importava en absolut. Per a Candel era el seu editor, l'home que va fer possible que la seva vocació literària deixés de ser un somni íntim alimentat per un autòdidacte. Janés li publicaria la seva primera novel·la, *Hay una juventud que aguarda*, i després la segona i decisiva en la seva trajectòria: *Donde la ciudad cambia su nombre*, escrita al llarg de quatre anys en què l'autor va estar recollint les històries del barri miserable on vivia.

Poques vegades un llibre ha creat tant d'enrenou com aquell, si bé a penes s'ha estudiat. Ara, qualsevol editor estaria encantat amb una situació similar, però Janés, i sobretot Candel, van quedar desbordats per la terrible reacció sorgida al barri de l'escriptor, a mesura que els veïns s'anaven identificant amb els personatges del llibre i comprenien que les seves rareses, insuficiències i intimitats havien passat al domini públic.

A les dues setmanes de publicar-se es començaren a formar rotllanes als carrers de les Cases Barates. S'hi comentava l'aparició d'un llibre "molt estrany". Candel havia regalat un exemplar a dos companys seus —un corredor de pel·lícula anomenat Enrique Martínez, i

lo mejor que te podía pasar, hombre. Eso es publicidad".

Un cop acabades les gestions, es van dirigir tots a la comissaria de Casa Antúnez amb el Peugeot de Janés, conduït pel xofer, Miguel Miguza. El comissari, que també havia llegit el llibre, volia demanar reforços a la Guàrdia Civil perquè l'ambient al barri no podia ser més tens; tot i que, en el fons, pensava que aquell jove havia de rebre alguna mena de càstig —perquè la policia tampoc sortia ben parada a la novel·la. Entre tots van acordar que Janés parlaria amb els "personatges del llibre" per calmar els ànims. Tot just va tenir temps de prometre, entre d'altres coses, una biblioteca per al barri, abans que hagués d'abandonar precipitadament el seu improvisat lloc d'orador sobre una caixa de fusta.

Janés va ser recollit per una furgoneta conduïda per Tomás Salvador, amb tot el veïnat per-

La primera anotació, als 18 anys, és per escriure que la seva mare ha mort. El diari li serveix d'al·leujament, però també per fixar els fets amb el màxim detall, una constant d'escriptura a partir de llavors

Candel detalla els violents incidents que generà l'edició de 'Donde la ciudad cambia su nombre'. Es refugià en una comissaria. "He tenido mucho miedo. Lo tengo aún". Allò li creà una crisi d'escriptura

co. Les anotacions són ombrívoles, la pressió moral exercida sobre la joventut d'aleshores arriba a l'extrem d'haver de sol·licitar permís al capellà castrense per poder llegir una novel·la tan benintencionada com *El metal de los muertos*, de Concha Espina. El seu estat de salut no millora: "Esta vida tan dura y difícil me crispa los nervios. ¡Si al menos fuesen sacrificios dirigidos a cierto ideal, valdria la pena hacerlos! Pero pensar que a costa nuestra viven esos granujas, chulos, sinvergüenzas de militares, esos parásitos de la humanidad" (7/10/1946).

En tot cas, el destí de Candel estira del seu cos malalt. L'escriptura del diari s'allunya de la foscor i el dramatisme del primer quadern per esdevenir una peça imprescindible de la seva recerca personal: "Pertenezco a una generación fracasada, de los que aspiran a algo y van a quedarse a mitad de camino. El tiempo más precioso lo he perdido ya [té 23 anys]. La mili y la enfermedad me roban parte de este precioso tiempo y los falsos conceptos de mis educadores me han quitado el resto". A Candel li sembla que ja és tard per aprendre un ofici, però llavors, què podia fer amb la seva vida? On hi ha una possibilitat de créixer i desenvolupar-se com a ésser humà? L'oportunitat! Hi brindaria un home extraordinari en molts sentits, l'editor Josep Janés. Tots dos compartirien experiències del tot inesperades.

Es portaven 12 anys, i l'editor el tractava de vostè i el solia anomenar "jove" i no Paco. Però això

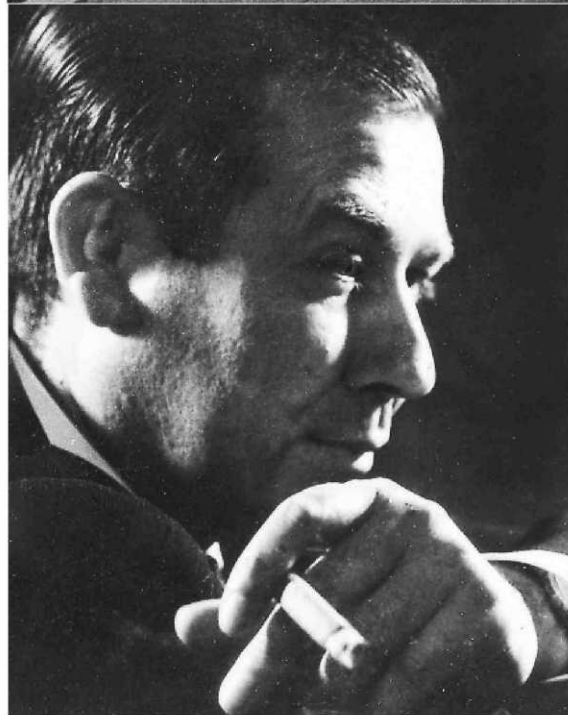
Francisco Invernón, més conegut com Paquito el Bienhecho—, als quals havia dedicat la novel·la. Els dos amics el van visitar al cap de pocs dies amb una navalla a la butxaca i li van dir que "allò" no podia quedar així. Va començar a córrer la veu que tot el barri sortia al llibre. Les primeres represàlles van anar contra l'Enrique, al qual els veïns acusaven d'haver contat les històries "al Candel". Una nit, l'Enrique i la seva família eren al llit quan van sentir tot de veus i crits. La gent s'havia concentrat davant la seva porta i van començar a trucar. Allà hi havia el Michurella, el Bota, el Gallardo, Tiara, Celles, Gata, Carrasco, el Perchas, Marcelino...

La primera a sortir va ser la seva dona, amb un nadó als braços. La van colpejar al cap i la dona va començar a cridar, creient que la sang que veia era del nen. Va sortir l'Enrique i els cops li van ploure com bales: 18 punts al cap i una cella partida. A Candel no li arribava la camisa al coll i va decidir demanar ajuda al seu editor. Es va presentar l'endemà a l'editorial d'en Janés a primera hora. I els dos homes van sortir a la recerca de Tomás Salvador —escriptor, però també inspector de policia— perquè els aconsellés. Però abans va caldre fer el recorregut habitual pels bancs —lletres, venciments que asfixiaven l'editor...—, per a desesperació de Candel, que temia per la seva família. Tomás Salvador s'ho va prendre de broma: "Llevo escritos ocho libros y nunca he tenido tanta suerte. Esto es

seguint-los. A tot això, un empètit Candel recorda als escrits que es trobava a la comissaria prop de la desesperació. No comptava sortir-ne amb vida. La fascinant peripècia d'uns personatges a la recerca del seu autor (per donar-li el que mereixia) continuaria, i l'optimista editor no desistiria en el seu paper d'intermediari, proposant fins i tot un acte de conciliació amb els veïns que, novament, acabà malament. El governador civil va posar-hi el seu gra de sorra prohibint el llibre...

La història, recollida en el seu diari, li serviria després per escriure *¡Dios, la que se armó!* (Març, 1964). Aleshores tornarien les mateixes angúnies: "He tenido mucho miedo. Lo tengo aún. Y mucho miedo a que volviera a repetirse el escándalo. He rehusado entrevistas en la radio y he esquivado el hueso todo lo que he podido" (7/1/1965). Fins al punt d'una crisi amb relació a la literatura: "Estos días estoy en casa solo. Sigo muy preocupado con lo del libro. Deseo no tener que escribir más. Solo vegetar. Vivir en un pueblo con poca gente y, sobre todo, no saber nada de nadie. No quiero escribir más. Por lo menos esta noche y este día de la mierda".

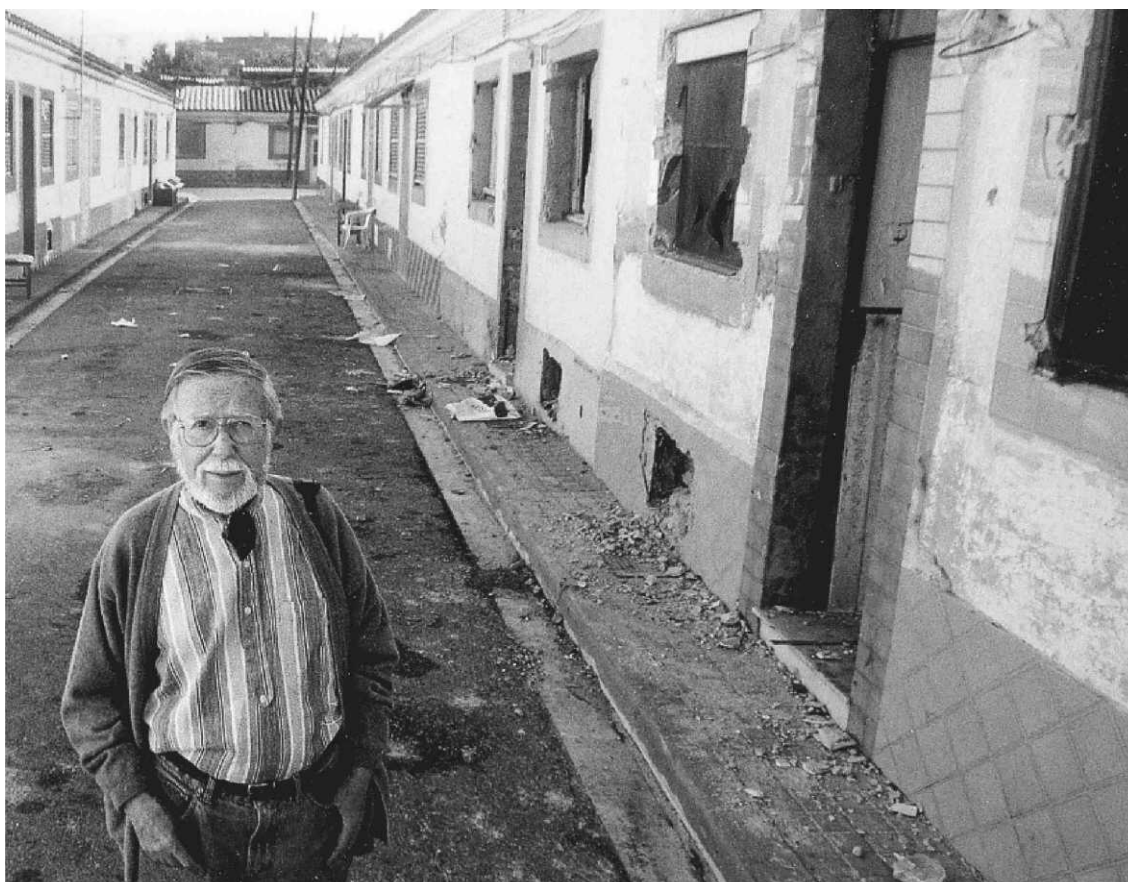
Però 1964 havia estat també l'any d'*Els altres catalans*, un as-

saig fonamental, les repercussions del qual ocupen un gran espai en el seu diari, utilitzant una contrasenya (O.C.) per poder identificar les entrades més endavant, en futurs llibres. En tot cas, l'escriptura de Candel es polititza cada cop més, a mesura que els compromisos professionals i la popularitat adquirida el posen en contacte amb grups i persones que el demanen, el conviden, li proposen signatures. L'hostilitat profunda cap al règim de Franco

i a la figura fantasmal —opressiva i ridícula alhora— del dictador es manté: "Empiezo una nueva libreta de este diario que no dejaré de escribir hasta que la muerte u otra trágica circunstancia me obligue a ello. La libreta es gruesa, la he comprado hoy. Al decir que es gruesa me refiero que hay tela para rato. A ver si cuando la acabe continúa Franco en el poder, o no" (9/1/1966).

La Caputxinada marca un punt d'inflexió en el moviment an-

Paco Candel, el 1998, a les Cases Barates, ja mig enderrocades, escenari de la seva obra *iDios, la que se armó*, on novel·lava tot l'escàndol que comportà l'aparició del seu llibre *Donde la ciudad cambia su nombre*. Els detalls de tot aquell violent assumpte són un dels moments més intensos que Candel (a l'esquerra, en una imatge de 1957, just quan va publicar la polèmica obra) recull en el seu dietari, llibretes en què afegia retalls de diaris o, fins i tot, dibuixos, com aquesta mena d'autoretrat, a la llibreta de 1971.

/ P.H. ENCINAS / J. SÁNCHEZ

tifranquista. "Yo estuve por allí cerca. Había mucha caballería y jeeps frente al nuevo local de EDASA [sic], o como se llama esa escuela de los jesuitas donde se estudia la carrera de futuro jefe de empresa" (11/3/1966). Candel, que no arribà a entrar-hi, veu com s'enduen els detinguts —Salvador Espriu, malalt, surt embolicat amb una manta—, i participa en les successives manifestacions de suport als presos. Cinc dies després els alliberen: "Soltaron a todos los detenidos. En *The Times* apareció la noticia *Tápies, prisionero de la Dictadura franquista*. Tápies y otros muchos, pero los otros eran Calderilla para el periódico. De Madrid llamaron a la Jefatura de Barcelona, abroncando por tener a la *vedette* de la pintura abstracta detenido (...). Señor Tápies, si quiere

rompemos su declaración. Usted no ha estado aquí", le dicen. Tápies, a la altura de las circunstancias, se opuso rotundamente. ¿Por qué iban a romper su declaración? ¿Acaso no había estado en el convento de los Capuchinos como todos los demás?"

L'atemptat de Carrero Blanco —el primer dia del procés 1001 contra els dirigents de les Comissions Obreres—, a Candel li sembla impossible i no dóna crèdit al

que sent: "Regreso a casa hacia la una. Al entrar el portero, un hombre mayor, muy tosco, me para misteriosamente y me dice: 'Señor Candel, Madrid está explotando hoy'. Claro, le dije, que hoy con el proceso, Madrid debe andar muy revuelto. '¿Como que es una explosión!', me respondió. Yo seguía en un tono ambiguo, pero él insistía: 'Han matado a Carrero Blanco!' (20/12/1973). S'esperarà fins al migdia per escoltar les noti-

cies i comprendre que el porter tenia raó. Les raneres del règim són llargues i minuciosament referenciades per Candel. Amb el mateix detall que les reflexions personals o familiars, recull la preocupació per la decadència física que tant el va trasbalsar amb el seu pare: "Yo tengo conciencia de ser. Soy yo, pero el yo es solo un término. Soy Francisco Candel, aunque esto sea más invención todavía. Pero, en fin, soy una conciencia pensante que está en mí y no en los otros, los demás, mis semejantes. Al morir, esta fuerza consciente que me anima desaparecerá y esa habrá sido mi aportación a la gran aventura de la vida" (4/6/1972).

Les referències al perquè escriu un diari amb tanta assiduitat, per cansat que estigui, són freqüents, de vegades vinculades a sentiments íntims. El seu matrimoni passa per episodis de crisi: "Esta noche he dormido aquí, en el estudio. Las cosas con Maruja andan muy borrascosas. Es curioso que de estas cuestiones apenas hablo en este diario, cuando aquí hay un portentoso estudio de un alma atormentada y, al mismo tiempo, la fortaleza de un carácter que exige la atención de todos. Hay unos formidables apuntes novelescos. Pero, claro, tampoco cuento otras cosas. ¿Para qué escribo entonces yo este diario? Siempre quiero creer que para mi ayuda literaria y para poder recordarla, en los finales de mi vida. Aunque en verdad sé que eso no lo haré, pues la muerte, la dama negra que visitó a Proust, vendrá antes de que esté dispuesto".

Candel ho escriu el març de 1975, quan està a punt de fer 50 anys i la dictadura continua. Els llibres i les col·laboracions de l'escriptor es multipliquen i li provo-

quen una sensació de vertigen esgotadora. "Todo el mundo dice que estamos en la recta final; que esto se acaba. Hay un odio sibilino hacia la policía y la conciencia de que es vulnerable". "¿Está muerto Franco o está vivo?", es pregunta el 22 d'octubre davant la notícia de la seva mort divulgada per la televisió americana. Al llarg dels dies i les setmanes que segueixen, els comentaris i els rumors s'acumulen fins que el 20 de novembre la seva anotació ocupa el faldó del quadern, en majúscules: "Franco ha muerto".

La vida política espanyola fa aleshores un gir radical. El diari no dóna l'abast per recollir la intensitat dels esdeveniments que se succeeixen. Candel, per exemple, s'ha acostumat a reflectir amb tot detall el que passa en les seves conferències i intervencions, però passen moltes coses que el pertorben: "No escribo a gusto. Ando desasosegado, nervioso, cansado, sin centrarme, queriendo estar en otra parte, escribir otras cosas, yo que sé. Llegas al final de tu vida y ves que nada sirve de nada, que lo importante debe ser aquello que desconocemos y no buscamos. Yo solo quería anotar que una enorme nube color gris plo-

Sobre la Caputxinada: "Yo estuve por allí cerca. Había mucha caballería y jeeps"

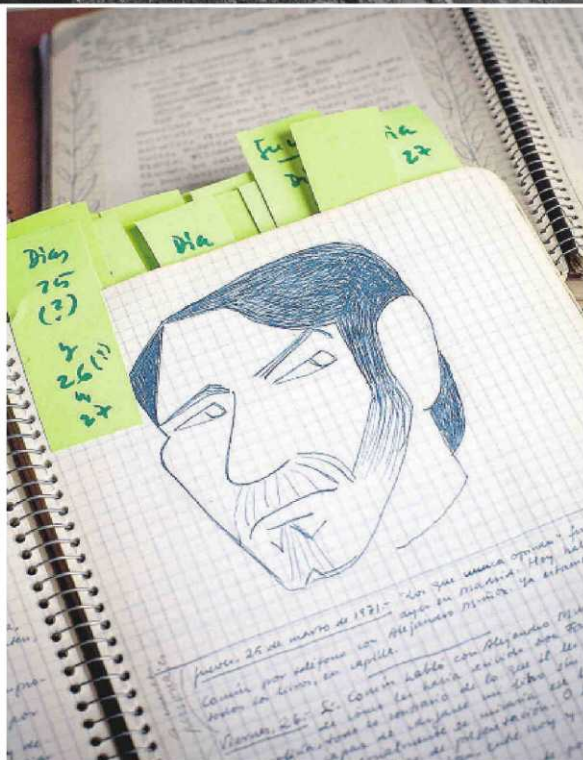
"Lo que nunca llegaba, llegó. Franco fue enterrado en esta libreta"

mo, con los bordes dorados y brillantes, está tapando el sol" (22/3/1976). El llibre que no escriu a gust és *Hemos sido traicionados* (Plaza & Janés, 1982), on expressarà subtilment una certa sensació de derrota.

La deliciosa visita a Josep Pla, al mas de Llofriu, li proporciona un moment de respir. Quan el pintor i estudiós planià Josep Martí-nell ho va proposar a Pla, a petició de Candel, l'empordanès li preguntà: "Aquell que és un xarne-go?". En tot cas, va donar mostres que li semblava bé. La visita va ser franca. Es van reunir al voltant de la gran xemeneia del mas, després de sopar. A la conversa, amb el cafè i el conyac, els dos homes es van reconèixer en una poètica del detall compartida, més enllà dels comentaris de Pla contra l'esquerra i el comunisme —Candel era simpatitzant del PSUC—: "Vostè és un bon escriptor perquè és observador; els intel·lectuals són una merda".

L'última anotació de la llibreta que conclou l'1 de gener de 1977 reflecteix el final d'una història —"Lo que nunca llegaba, llegó. Franco fue enterrado en esta libreta"—, però també d'una manera d'entendre el diari. La llibertat ja no farà necessària la constant vigilància dels fets que la dictadura no deia (ara es poden llegir als diaris); a canvi, el paisatge polític s'ha tornat apassionant.

Anna Caballé és professora i responsable de la Unitat d'Estudis Biogràfics de la Universitat de Barcelona.

“¿Cómo se recibirá el libro?”

Candel mostra als diaris les angoixes per ‘Els altres catalans’, editat fa 50 anys

Anna Caballé

Els altres catalans és una expressió que va fer fortuna, incorporant-se al patrimoni cultural del nostre país, més enllà que s'hagi llegit, o no, el llibre escrit per Candel. Diuem-ne que la va encetar en un tema d'abast extraordinari alhora que gairebé ignorat o menyspreat el 1964. Amb l'expressió encertada, l'escriptor defineix els fills, i fins i tot nets, dels immigrants, nascuts ja a Catalunya però amb pares o avis que no ho són, o no ho eren. Catalans de naixement, o no, que estimen la terra on han nascut o arribat i que tenen un lligam indestriable amb la terra d'on procedeix la família, o part de la família. Això els fa singulars i ambivalents. Per exemple, molts d'ells no parlen català, encara que l'entenen i el saben.

A ‘Serra d'Or’ es van rebre anònims i alguns lectors se'n van donar de baixa

El 28 de juny de 1963, anota: “Llevo 100 páginas de *Los otros catalanes*. Tendrá unas 300. No estará en agosto. ¡Qué libro más complicado! No tenía que haber aceptado. Me pierdo entre tanto ramaje”. Però les sortides pels voltants de Barcelona per recollir notes per al llibre continuen. El setembre té el text gairebé acabat, només li falta el darrer capítol (dedicat al futur), que no li surt, perquè té por de traïr les seves conviccions. ¿És possible

que en un futur pròxim la catalanitat passi a mans d'aquests altres catalans? És la pregunta que li costa de respondre. Finalment acaba el primer esborrany del llibre (citats amb les inicials, O.C., d'Otros Catalanes) el 16 de setembre de 1963. Ara falta passar-lo a net i envoltar-se de les angúnies que tant el fan patir: “Terminé con O.C. Me pasa lo de siempre. Lo encuentro horrible. No va a gustar y mucho menos entusiasmar. Esto de la literatura es terrible. Nunca se aprende a escribir. Cada vez lo hago peor. No puedo pensar en el libro” (26/10/1963).

El llibre passa la censura el febrer de 1964. Candel es mostra relativament satisfet: només hi ha 35 supressions, de les quals la més llarga és una referida al distanciament de l'Església per part del poble més humil, però han acceptat moltes al·lusions polítiques. “¿Cómo se recibirá el libro?”, es pregunta arribat en aquest punt (19/2/1963).

Les cites són abundants. Algunes de les més significatives podrien ser les següents:

“Castellet [editor d'Edicions 62] me contó que el llibre havia

produït un tremendo impacto en su mujer. Todo el día lloraba. Se sentía retratada en la aventura de algunos de los inmigrantes. Sus padres pasaron a Francia y luego, a la vuelta,

se quedaron en Cataluña” (21/4/1964).

“Sobre O.C., dice Arbó que ha leído las primeras páginas, y sobre el fenómeno anarquista, que parte de su influencia aquí era debida a la universalidad de sus doctrinas, mientras que los catalanistas minimizaban, se cerraban, reduciendo” (22/4/1964).

“Ayer fui con Max Cahner y con un cura, mosén Ballarín, a ver las colonias fabriles de la cuenca del Llobregat. Pasamos por Berga y fuimos a Queralt, donde vive el cura. Por el camino, en el coche, hablamos de O.C. Al mencionar a gente a la que no ha sentido bien, Max habló de los ultras, también de los extremistas separatistas, que son una minoría, dice. Y entonces contó que a raíz de la última portada de *Serra d'Or*, donde aparezo yo, recibieron algunos anónimos criticando que en la revista solo se hablaba de barracas y el hecho de mi fotografía, supongo. Se devolvieron algunas revistas y alguno se dio de baja en la suscripción.

Max me estuvo contando cómo fue el lío de su expulsión del país, que también es para narrarlo. Cómo los dos policías que le acompañaron a la frontera insistieron en que no debía haber publicado mi libro y en el mito que de él se está creando” (4/7/1965).

“La rapidez de sucesivas ediciones de O.C. no me ha envenecido en absoluto, o he procurado que no me enveneciera, para ser más exactos. Libros de tan poca monta como *Camino* tuvieron una ascensión editorial mucho más rápida, y, sin embargo...” (13/3/1966).

“El libro [*Els altres catalans*] por qui mandé a Eliseo Bayo por indicación de Cuadrado, no se lo entregaron. El director de la cárcel puso la excusa de que era un libro anticlerical” (3/11/1965).

Paco Candel, passejant pel barri de barraques de la Sagrera, el 1965. / XAVIER MISERACHS

Un reportatge a ‘La Jirafa’

El famós assaig nasqué d'un text que l'autor va fer el 1958

Marc Andreu

Fa 50 anys, *Els altres catalans* de Francesc Candel va ser una fita editorial i sociològica. L'editor Max Cahner volia titular-lo *Nosaltres els immigrants*, a la fusteriana manera amb què havia nascut Edicions 62. Però Candel va exigir que se li respectés, traduït, el títol *Los otros catalanes* que ja havia posat el 1958 a un reportatge d'un número extraordinari de *La Jirafa*, revista cultural de Rafael Borràs amb una portada de Guinovart, *Homenaje a Cataluña*, donada per Victor Alba. El crític de *Solidaridad Nacional* Enrique Fafián va destrossar el text de Candel. Però Martí Ferreras i Josep Maria Espinàs van felicitar-lo per un reportatge que, sis anys després, creixeria fins a llibre mític. Així ho recordava l'autor i ho recull la introducció de l'antologia *Candel i*

Barcelona. La ciutat dels altres catalans (1958-1964), que els periodistes Eugeni Madueño i Néstor Bogajo han editat curosament per a l'Ajuntament de Barcelona.

El 1964, l'èxit d'*Els altres catalans* va sorprendre Edicions 62. Aviat es va esgotar la tirada de 1.500 exemplars i va caldre recompondre les planxes d'un llibre que no es pensava reimpres i que, finalment, tindria 18 edicions—inclusa la versió original, editada el 2008 (i el 2013 en butxaca), amb els fragments no especialment significatius mutilats per la censura i tres seqüeles: *Encara més sobre els altres catalans* (1973), *Els altres catalans vint anys després* (1985) i *Els altres catalans del segle XXI* (2001, amb Josep Maria Cuenca).

Sempre se celebra d'*Els altres catalans* que va posar nom i va

explicar el fenomen de la immigració a Catalunya. Candel va fixar-hi un terreny de joc per a la convivència en el catalanisme comú a l'obrerisme del PSUC, a l'esquerra socialista de Joan Reventós (que va contribuir a l'obra amb 12.000 pessetes) i al catalanisme burgès i democratacristià de Jordi Pujol (que va donar estudis i dades per al llibre). L'obra de Candel és la més genuïna expressió d'aquella cèlebre sentència, tan pujolista com comunista, encara avui de ben vident actualitat: “És català qui viu i treballa a Catalunya”. Com actual és aquest apunt manuscrit de Candel, en castellà i amb tinta blava, en un quadern de preparació de l'obra: “En una lucha entre valones y flamencos, Barcelona sería una Bruselas”.

Per fidelitat a un autor humil, cal recordar que Candel va

Primera edició d'*Els altres catalans* en el nou llibre Candel i Barcelona.

escriure als capítols finals d'*Els altres catalans* que no era “un estudi científic, rigorós ni matemàtic sobre la immigració”. Què era, doncs? “Senzillament, d'una manera molt d'estar per casa i tal com rajaven (estil reportatge) una sèrie d'observacions fetes entorn d'una classe i d'un ambient que en tots els aspectes és el nostre”. De qui? Li ho va precisar, l'estiu de 1964, a Josep Maria Huertas Claveria en una entrevista a la revis-

ta *Signo*: *Els altres catalans* són “ante todo, una defensa a ultranza del inmigrante pobre, inmerso en el proletariado”.

Candel apostava pel catalanisme, sí. Però no s'estava de dir a Huertas Claveria que els catalans “generalment se creen superiores”. I li citava aquest intencional acudit: “Sería un gran negocio comprar un catalán por lo que vale y venderlo por lo que se cree el que vale”. D'això en fa 50 anys.

Los jugadores del Barcelona celebran su victoria frente al Manchester United, en la final de Champions League de 2011, disputada en Wembley. / AFP

EN LA FINAL DE 2011

La pública realizó dos desplazamientos con vehículos de Madrid a Londres, 8.455 euros que no fueron justificados

El viaje 'Champions' de TVE

RAÚL PIÑA / Madrid

Un partido de Champions es un buen plan. Y si es la final, mejor que mejor. El problema es cuando se disputa a más de 1.700 kilómetros por carretera. Pero en RTVE la distancia no eliminó las ganas. Tal y como recoge el informe del Tribunal de Cuentas de RTVE correspondientes a 2010 y 2011, la corporación realizó dos desplazamientos de vehículos a disposición desde Madrid a Londres realizados el día 22 de mayo de 2011, con motivo de la final de la Liga de Campeones –se disputó el día 28–, que tuvieron un coste total de 8.455 euros. El órgano denuncia que ambos viajes no contaban con autorización y que no se adjuntó memoria explicativa alguna donde se justificara la necesidad de ambos viajes.

Es una de las irregularidades que denuncia el Tribunal de Cuentas en un informe de más de 100 páginas.

Y la Liga de Campeones correspondiente a la temporada 2010/2011 tiene un destacado protagonismo en ese informe. Primero por el desplazamiento de dos vehículos desde Madrid a Londres, ya que en ninguna de las solicitudes «constaba la autorización de los desplazamientos», describe el texto. «Tampoco figuraba memoria explicativa alguna donde se justificara la necesidad de proceder a desplazar los vehículos desde Madrid».

En total, el gasto originado por este viaje sin justificar ascendió a 8.455 euros, de los cuales 6.820 correspondían a la tarifa internacional aplicada por la empresa de transporte y 1.635 a gastos de alojamiento y peajes de los conductores. El pago fue abonado por RTVE, previa presentación de los justificantes.

Para ese mismo partido, la final que enfrentó al Barcelona con el Manchester United y que acabó con

la victoria del equipo español por 3-1, la corporación también tuvo que desembolsar 700 euros como gastos de desplazamiento y alojamiento de un invitado del comentarista deportivo que había sido contratado para el evento. Una cantidad no demasiado alta, pero cuyo desembolso excedía el contrato artístico suscrito el 24 de mayo anterior con el comentarista. Y eso que tal invitación no figuraba en el acuerdo «ni la naturaleza del gasto contaba con sustento legal», desgrana el Tribunal de Cuentas. Pese a ello, la dirección económica-financiera de RTVE dio su visto bueno al pago del citado importe.

Asimismo, esta competición, más concretamente su coste y el cómputo erróneo del mismo que elaboró la pública, fue determinante en que superase en 2011 el límite que fija la Ley de Financiación de RTVE del 10% del presupuesto anual total para la compra y adquisición de derechos deportivos (recogido en el artículo 9.1. i de la ley). En contra de lo manifestado por la corporación en sus alegaciones, el Tribunal afirma que comprobó, con los datos aportados por RTVE durante los trabajos de fiscalización, que los derechos de retransmisión de la Champions de 2010-2011 ascendieron a 18.489.474 euros, y no 2.054.385, como figuraba en las alegaciones. Ese desfase fue determinante para rebasar el límite previsto del 10%.

El informe concluye que el transporte de personal presentaba ineficiencias importantes en la gestión por parte de RTVE. Para constatarlas, aporta diferentes ejemplos. Es el caso de la directora de programación y contenidos entre enero de 2010 y agosto de 2011, que pese a

disponer de un vehículo propiedad de RTVE solicitó un total de 48 servicios de desplazamiento en coche.

Asimismo, respecto a la utilización de vehículos, detalla que en un 76% de las solicitudes de servicio efectuadas para Madrid y en un 20% de las realizadas para Barcelona no se ha detallado la utilización o finalidad del servicio. También que en un 21% de las solicitudes de servicio efectuadas para Madrid no constaba la pertinente autorización o bien no habían sido autorizadas por la persona responsable. O que en un 67% de los partes de servicio para Madrid y en un 32% para Barcelona no ha quedado constancia del itinerario que el vehículo realizó

Un invitado del comentarista del partido costó otros 700 euros extra

El campeonato provocó que TVE superara el límite presupuestario

durante el tiempo que estuvo a disposición del programa.

Este informe se refiere a los años 2010 y 2011, dos años muy inestables en RTVE que coincidieron con la presidencia de Alberto Oliart. Esta fiscalización de la gestión fue propuesta por el PP con el respaldo de los grupos parlamentarios.

El Mobile Congress más divulgativo

La organización impulsa actividades para barceloneses y emprendedores

David J. Fernández

BARCELONA- Con el Mobile World Congress a la vuelta de la esquina y el contador de rumores sobre nuevos teléfonos disparado, Barcelona quiere hacer a sus ciudadanos partícipes del evento. Para ello, la organización Mobile World Capital (formada por Ayuntamiento, Generalitat, Fira de Barcelona y GSMA) presentó ayer Mobile Ready. Un proyecto que aúna todos los activos relacionados con las tecnologías y soluciones de comunicaciones móviles existentes en la ciudad para ponerlo a disposición de los barceloneses.

Mobile Ready, por lo tanto, ofrecerá un catálogo de actividades y propuestas que mostrarán el potencial de transformación de las telecomunicaciones móviles. Con este proyecto, Mobile World Capital quiere, también, estimular la adopción de soluciones móviles por parte de sectores clave para la ciudad como el turismo, el comercio y las industrias creativas. Establecimientos comerciales, museos y diversos elementos arquitectónicos de la ciudad, como la Casa Batlló o el Museo de Arte Contemporáneo de Barcelona (MACBA), se han sumado a la propuesta, ofreciendo a sus visitantes la posibilidad de dar vida al dragón de Gaudí mediante la realidad aumentada o de probar un vestidor virtual.

A partir del lunes, cuando el congreso comienza, Mobile Ready pondrá a disposición del público una web y una aplicación para acceder a todo este catálogo de

Miquel González/Shooting

El congreso de móviles tomará Barcelona a partir del próximo lunes

propuestas. La herramienta permitirá consultar información sobre infraestructuras móviles de la ciudad, así como una agenda de actos e incluirá una selección de las mejores «apps» de Barcelona y el conjunto de propuestas recogidas en apps4bcn.

«4 Years From Now»

El vicepresidente ejecutivo de la Fundación Mobile World Capital Barcelona, Agustí Cordón, explicó que el objetivo es dar continuidad en el futuro a esta iniciativa, que permitirá a la ciudadanía acercarse al mundo de la movilidad. Por eso, desde la Mobile World Capital se ha puesto también este año en

APROXIMACIÓN
Las principales novedades serán expuestas en el Mobile World Center

marcha la iniciativa 4 Years From Now (4YFN), un encuentro internacional de emprendedores que acogerá conferencias, encuentros entre emprendedores y empresarios y sesiones de trabajo, además de ofrecer a sus asistentes la posibilidad de acceder al congreso y agendar reuniones con expositores y congresistas. Destaca la participación en 4YFN del fundador y consejero delegado de la aplicación de mensajes para móviles WhatsApp, Jan Koum; el creador de Doodle, Michael Näf, o los inversores Morten Lund y Yossi Vardi.

En el marco de este encuentro

se celebrará también la primera competición internacional de emprendimiento en movilidad, el Mobile Startup Competition, en el que participarán 10 jóvenes empresas seleccionadas de entre 192 compañías del mundo.

Por su parte, el Mobile World Centre, el espacio que la Mobile World Capital tiene en la céntrica plaza de Catalunya de Barcelona, ofrecerá a partir del 24 de febrero una programación especial para acercar al ciudadano las últimas novedades en tecnología y soluciones móviles. En la planta baja de este centro, además, Telefónica mostrará los nuevos terminales que nueve fabricantes exhibirán en primera en el Congreso de Móviles, entre ellos Samsung, Sony, LG, Nokia, Motorola o Huawei.

200 puntos de wifi gratuitos

Los barceloneses están de enhorabuena. La ciudad gana 200 puntos de conexión wifi gratuitos gracias a los quioscos. La asociación que agrupa estos establecimientos –la APVPBP, Asociación Profesional de Vendedores de Prensa de Barcelona y Provincia– ha alcanzado un acuerdo con la compañía Gowex, que ha desarrollado proyectos similares en ciudades de España y del resto del mundo. La iniciativa, presentada ayer, pretende ofrecer más posibilidades de conexión gratuitas a los habitantes de la Ciudad Condal

y también a turistas que visiten la urbe que podrán conectarse a internet sin necesidad de activar sus tarifas de datos gracias a una red se extiende por todas las zonas turísticas. Para acceder a Internet gratis, los usuarios sólo tendrán que situarse cerca de los quioscos que participan en la iniciativa y detectar con sus dispositivos móviles la red freewifigowex. Una vez conectados, accederán a un portal de validación en el que tendrán que registrarse para poder empezar a disfrutar del servicio con un perfil válido en más de 80 ciudades.

Vodafone con los discapacitados

La Fundación Vodafone España presentará en el Congreso Mundial de Móviles (MWC) tres proyectos tecnológicos innovadores en el campo de la discapacidad, una aplicación de audiodescripción para ciegos, una red social para ancianos y un sistema de mensajería instantánea para las personas con parálisis cerebral. De estos tres proyectos, el que se encuentra en una fase de desarrollo más avanzada es AudescMobile, una aplicación para dispositivos móviles que la Fundación Vodafone ha promovido junto a la ONCE y

que permite a las personas con discapacidad visual acceder a la audiodescripción de películas y series desde sus tabletas o teléfonos inteligentes. La audiodescripción permite a una persona ciega entender la trama de un filme o grabación, ya que le proporciona toda aquella información visual, como gestos, escenarios, movimientos o vestuario, que de otra forma se perdería. El uso de es sencillo: basta con que el usuario se descargue la aplicación, seleccione el film con audiodescripción y lo sincronice con la película en curso.

VENEZUELA Y LOS MEDIOS

Ángel VALLE

El Gobierno de Maduro sigue la línea chavista de censurar toda la prensa que no es afín a sus ideas

Aunque Venezuela sea formalmente una democracia, cada día que pasa queda más patente que la forma de proceder de su Gobierno dista mucha de lo que para el mundo occidental es un Estado de Derecho con plenas libertades, lo cual se manifiesta muy especialmente en todo lo referente a los medios de comunicación. En este sector, los gobiernos de Chávez antes, y de Maduro ahora, han aplicado las mismas medidas que un régimen totalitario: la eliminación de cualquier medio crítico, ya sea mediante el cierre, la compra, la intervención de las imprentas o el estrangulamiento financiero a través de la eliminación de ayudas para la compra de papel.

Según el último informe de Reporteros sin Fronteras, referente al año 2013, «la situación de la libertad de información sigue siendo particularmente tensa en Venezuela tras los comicios presidenciales, celebrados el 14 de abril, en los que Nicolás Maduro fue proclamado presidente de la República. Después de las elecciones se registraron numerosas restricciones en el acceso a la información, en particular en la Asamblea Nacional. Otro elemento de preocupación fue la creación por decreto del Centro Estratégico de Seguridad y Protección de la Patria (Cesppa), impugnado por el Colegio Nacio-

nal de Periodistas y por el Sindicato Nacional de Trabajadores de la Prensa. Este nuevo organismo de inteligencia «solicitará, organizará, integrará y evaluará las informaciones de interés para el nivel estratégico de la Nación». Paralelamente, se ha dificultado el trabajo a los periodistas críticos y se ha continuado con el cierre de medios, iniciativa que empezó a llevar a cabo Hugo Chávez y que continuó durante el pasado año 2013, ya con Maduro en el poder. Así, se ha prohibido la libre circulación de los periodistas por el edificio de la Asamblea de Venezuela y, en algunas ocasiones, se ha llegado a prohibir su acceso a determinados actos y conferencias de prensa.

También se ha procedido al cierre de varios canales privados de televisión y emisoras de radio o al cambio de propietarios por otros más «afines» al Gobierno, como ocurrió con Globovisión, lo que implicó la salida de algunos de sus directivos y periodistas, como es el caso de Francisco Bautista, por difundir extractos de un discurso del líder opositor Henriqué Capriles. De hecho, quizás sea el caso de Globovisión el más pa-

radigmático de lo que ocurre en la Venezuela bolivariana, pues ha pasado de ser el medio más crítico con el Gobierno a uno de sus más fieles aliados, lo cual ha quedado patente tras los altercados de la pasada semana en el país y que han costado ya varias vidas. En un comunicado, el canal cuestiona la cobertura que algunos medios están realizando de las protestas que, a su parecer, «agitan y desestabilizan al país».

Pero el Gobierno no sólo se limita al cierre de medios, sino que también se ocupa de los contenidos, de modo que se consideró «propaganda de guerra», «que podría generar zozobra en la ciudadanía» cualquier información referente al desabastecimiento que viene sufriendo el país durante los últimos meses.

Ante esta situación, la principal válvula de escape que les queda a los venezolanos críticos con el poder es Twitter y el resto de redes sociales, que son el fiel reflejo de la realidad de la calle. Sin embargo, la mano del Estado también ha decidido tratar de cambiar este resquicio de libertad y a principios de este año se creaba el viceministerio de Redes Sociales, dependiente del Ministerio de Comunicación e Información, que tiene como objetivo oficial «supervisar las tendencias en las redes sociales y promover contenidos favorables al oficialismo». Sin comentarios.

Las redes sociales son la única vía de comunicación que el Gobierno aún no ha conseguido controlar

MITJANS

Els diaris en línia són els mitjans digitals més creïbles

Un estudi assenyalava que les edicions digitals dels diaris són també els mitjans més consultats pels usuaris d'internet

SALVADOR ENGUIX

Les edicions digitals dels diaris i els diaris digitals són els mitjans de comunicació que més credibilitat tenen a internet, per sobre de la ràdio en línia, els portals generalistes, fòrums, blogs i molt més que les xarxes socials. Així ho afirma el Primer Estudi de Mitjans de Comunicació en Línia realitzat per l'empresa Madison i que ahir va presentar a Madrid la firma IAB Spain, associació que representa empreses de publicitat, màrqueting i mitjans digitals a Espanya. Els diaris són, també, els mitjans de comunicació més consultats a internet, seguits dels portals temàtics i la ràdio en línia.

L'informe és el resultat d'una enquesta que es va realitzar l'últim trimestre del 2012, sobre una mostra de 1.003 persones de totes les edats de tot el territori espanyol. L'enquesta revela una dada que val la pena tenir en compte: els usuaris d'internet es van connectar més vegades i més temps a les xarxes socials que a cap altre canal d'internet. Així, l'informe revela que el 78,9 per cent dels internautes assegura que es connecta més d'una hora al dia per navegar per xarxes socials, mentre que un 73,1 per cent ho fa per fòrums i blogs d'altres usuaris o periodistes, un 67,1 per cent per mitjans de comunica-

ALBA ROVIRA / LA VANGUARDIA

Una jove llegeix l'edició digital del diari *La Vanguardia*

ció, un 64,6 per cent per portals generalistes, i un 60,7 per cent per portals de compra en línia. En freqüència de connexions diàries també guanyen les xarxes socials, seguides dels mitjans de

Els usuaris d'internet cada vegada es connecten més i més temps per navegar per xarxes socials

comunicació, portals generalistes, fòrums o blogs i portals de compra en línia.

En general, tres de cada quatre internautes declaren que internet és el mitjà que més utilit-

zen per obtenir informació d'actualitat o entreteniment, davant el 20,5 per cent de la televisió. Aquesta xifra augmenta si es té en compte els joves (nou de cada deu). La meitat dels internautes (48,2%) navega diàriament pels mitjans de comunicació en línia, i gairebé vuit de cada deu (75,5%) ho fan setmanalment. Els internautes dediquen la major part del temps de navegació a casa. No obstant això, entre els que es connecten a la feina on més naveguen és en els mitjans de comunicació. El 70 per cent dels internautes que naveguen diàriament dedica més d'una hora als mitjans de comunicació.

El responsable d'investigació de la junta directiva d'IAB Spain, Alberto San Agustín, va

destacar ahir durant la presentació de l'estudi que a internet "cada vegada se li dona més credibilitat", la qual cosa segons el seu parer s'ha de tenir en compte perquè "pot ser una oportunitat tant per a anunciants com per als mateixos mitjans de comunicació".

L'estudi aborda també l'efecte de la publicitat en línia i assenyalava que el poder de prescripció dels mitjans de comunicació a internet és el més alt, davant la resta de suports en línia. Constata que l'ordinador continua sent el suport més utilitzat per navegar per internet. I en el cas dels *smartphones*, s'utilitzen principalment per entrar a les xarxes socials i, en segon lloc, per consultar els mitjans de comunicació.●

El cas de les escoltes de la premsa esquitxa Blair

L'«expremier» es va oferir com a assessor de Murdoch i Brooks

AP / ARXIU

Tony Blair parlant amb Rebekah Brooks durant un acte social l'octubre del 2004

RAFAEL RAMOS
Manchester. Corresponsal

El procés de desconstrucci3 i desmitificaci3 de Tony Blair continua avançant inexorablement. El líder laborista de més èxit de la hist3ria i que més temps ha estat al poder té una imatge cada vegada més negativa per l'extraordinària fortuna que ha amassat com a conferenciant i assessor de bancs i empreses multinacionals. La seva cartera immobiliària inclou una mansi3 palatina a la campanya anglesa més pr3pia d'un xeic àrab que d'un polític retirat. El seu paper com a presumpte mediador en el conflicte de l'Orient Mitjà és cada vegada més criticat per falta d'intensitat i iniciatives.

Les notes a peu de pàgina que es van afegint per matisar una dècada de mandat (maig del 1997 a juny del 2007) no contribueixen precisament al prestigi de l'ex-primer ministre. Com, per exemple, la nova revelaci3 que es va oferir com a assessor extraoficial del magnat de les comunicacions Rupert Murdoch i de Rebekah Brooks (principal executiva del *News of the World*) en l'escàndol de les escoltes telefòniques, i que els va recomanar que constituïssin una comissió independent com la que el va exonerar a ell de qualsevol responsabilitat en la mort de l'assessor del Govern per a temes d'armament David Kelly.

En un correu electr3nic de Brooks a Murdoch en vigílies de ser detinguda i processada per obstrucci3 a la justícia i conspiraci3 per delinquir, l'executiva explica haver mantingut una conversa d'una hora amb Blair, en la qual l'ex-primer ministre li proposava la mateixa estratègia d'escapada que tan bé li va funcionar a ell: la creaci3 d'un grup investigador presumptament independent però que en realitat no ho fos tant, que la culpària d'alguns errors, però l'exoneraria.

L'exlíder laborista va proposar la creaci3 d'una comissió com la que va investigar la guerra de l'Iraq

És el camí que va escollir l'ex-premier quan es va veure contra les cordes després de la sospitosa mort de Kelly, que te3ricament es va suïcidar poc després de denunciar davant un periodista que les armes de destrucci3 massiva de Saddam Hussein en realitat no existien, i que Blair exagerava notablement la capacitat de l'Iraq per assolir objectius en territori britànic. La comissió, presidida per Lord Hutton, un home de l'establishment, el va deixar net.

Brooks, en resumir la xerrada

en un correu electr3nic al seu cap Murdoch, va afirmar que el líder laborista li havia dit que havia de ser dura i aguantar el tipus, però que eventualment la tempesta passaria, i que li va recomanar prendre pastilles per dormir bé a la nit i "tenir el cap ben clar". Blair fins i tot li va donar el nom de Ken Macdonald, un advocat criminalista, perquè presidís la comissió creada pel mateix grup periodístic per "investigar" les escoltes telefòniques il·legals que els seus periodistes havien realitzat, i li va dir que l'informe "s'havia de publicar en dues parts per tenir el màxim efecte, la primera quan la policia acabés la investigaci3, i la segona després de la conclusi3 del judici".

Tony Blair va tenir sempre una estreta relaci3 amb Murdoch, que va donar suport a la seva candidatura el 1997 malgrat estar políticament molt més pr3xim als conservadors, a canvi que l'ajudés a penetrar en el mercat televisiu del Regne Unit, i a minar el poder de la BBC. Fins ara la seva cadena Sky Sports ha tingut el monopoli virtual dels lucratius drets del futbol.

Malgrat que va sortir relativament ben parat de l'informe de la comissió Hutton, encara no s'ha escrit l'última paraula sobre les mentides de Blair a la guerra de l'Iraq. I la impressi3 majoritàriament és que la hist3ria no serà amable amb ell.●

JOSEP SANDOVAL
Barcelona

La publicació *Sports Illustrated*, en la versió *Swimsuit Edition*, va celebrar el llançament del número especial dels seus primers 50 anys. Aquesta edició de la revista dedicada a la roba de bany, femenina i molt plural, va congrega moltes de les models que han posat i passejat a les seves pàgines, des de les models clàssiques i veteranes, com Christie Brinkley (60), fins a les més noves Chrissy Teigen, Lily Aldridge i Nina Agdal, que ocupen la portada d'aquest número, que és tan especial que els drets per reproduir no només l'interior sinó la portada (una cosa, d'altra banda, permessa a qualsevol publicació) assoleix tarifes astronòmiques. Així que la mostrem a mida reduïda en mans d'Aldridge, en la segona de les festes d'aquesta celebració, perquè n'hi va haver dues.

La primera, celebrada un parell de nits abans, va tenir per objecte retre homenatge, en certa manera, a la nina Barbie, que té una col·laboració especial i que apareix a les seves pàgines abillada amb un banyador anys 50 de

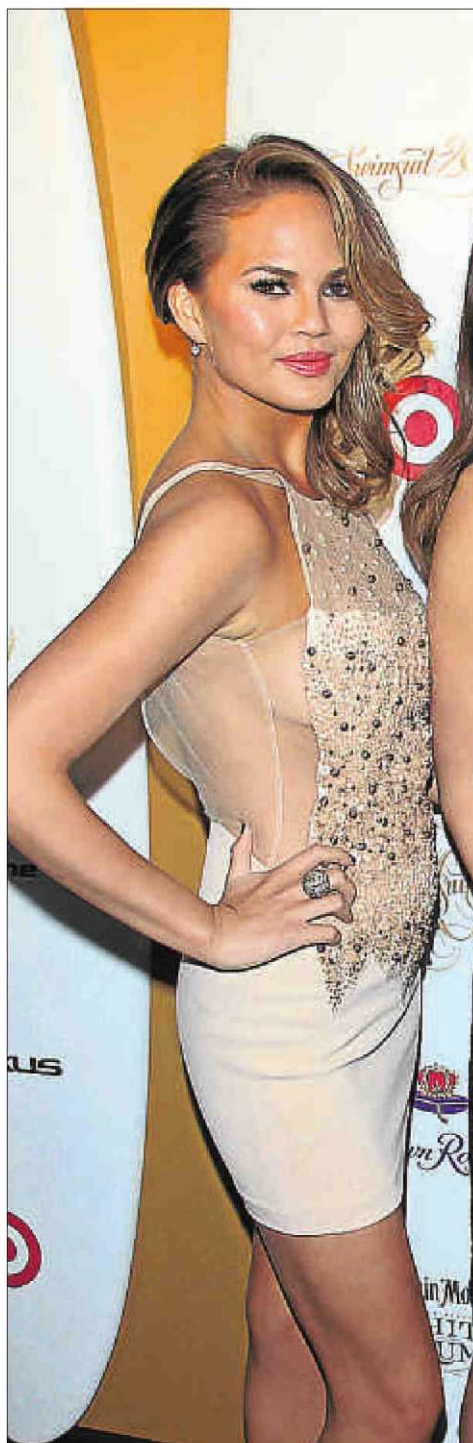
Un trio a la portada conduex fins a un interior llaminer que seduirà setanta milions de lectors

ratlles blanques i negres. A la festa pròpiament dita, celebrada també a Nova York, van aparèixer novament moltes de les noies de l'atractiva publicació, tant les de la portada com les de l'interior, que pot degustar-se invertint 6,99 dòlars (uns 5 euros) si desitja formar part d'una audiència que se suposa que superarà els setanta milions de lectors, ja sigui en la versió impresa com en la d'internet.

Aldridge, la californiana que sosté la portada, va declarar que "posar per a *Sports Illustrated* obre moltes portes, pots muntar una empresa, organitzar una ban-

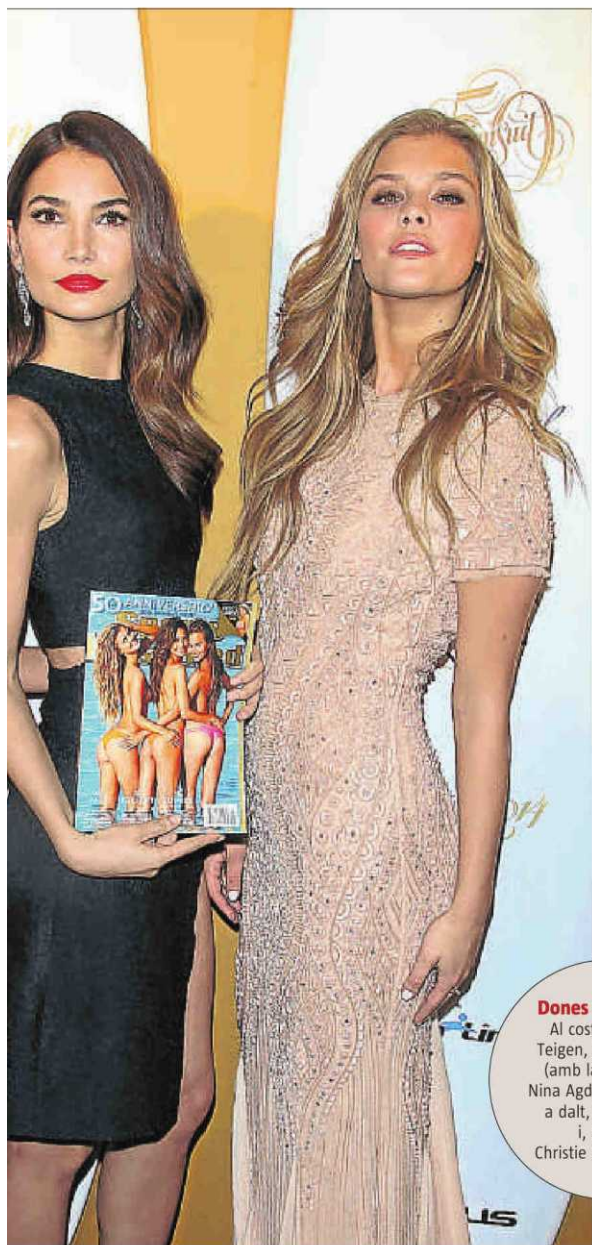
'Sports Illustrated Swimsuit Edition'
presenta
l'exemplar
que celebra
els 50 anys del
seu llançament

C
S

Losos per omiar

Dones o deesses.
Al costat, Chrissy Teigen, Lily Aldridge (amb la portada) i Nina Agdal. A la dreta, a dalt, Irina Shayk i, a baix, Christie Brinkley (60)

da de música..., tot". En el seu cas va ser més fàcil, només es va deixar temptar per Victoria's Secret, per a qui és un àngel des del 2010. Aldridge està casada amb Caleb Followill, líder de la banda Kings of Leon, i té una filla de gairebé dos anys.

Per a la model danesa Nina Agdal, aquesta és la tercera aparició a la revista des del 2012, però la primera portada; un debut també per a Chrissy Teigen, que posa regularment a les seves pàgines des que va començar, el 2010. "El millor és que en aquesta revista hi ha espai per a tota mena de dones, d'origen o de color". Naturalment obvia que han de tenir unes mesures perfectes i una bellesa especialment seductora. Aquesta portada, en la qual apareixen les tres noies d'esquena amb unes calces lleugeres i sense sostenidors, deixa entreveure la idea d'un idealitzat topless.

Des del 2006 la revista no havia publicat més d'una noia en portada i aquesta és la cinquena en tota l'història de *Sports Illustrated*.

A la revista, que costa uns 5 euros, apareix Babette March, la model de la primera portada en banyador

trated. L'exemplar de les temptacions es va posar en venda dimarts, encara que prèviament des del pis 33è del Time Life Building, a Nova York, es va despenjar un cartell enorme que mostrava la desitjada portada.

En l'elaboració del número del cinquantè aniversari han intervingut fins a 22 exmodels i *top models*, des de Babette March, que va ser la primera que va posar en banyador a la portada del 1964, fins a Brooklyn Decker i Kate Upton, que van protagonitzar les del 2012 i el 2013. I com a dada anecdòtica, assenyalem que la firma Mattel, que fabrica i distribueix les Barbie, en va deixar una per a una promoció publicitària. Com hem assenyalat, aquesta Barbie va posar en banyador. A la festa van assistir físics tan coneguts com Irina Shayk, nòvia de Cristiano Ronaldo.●

L'ESCÀNDOL DEL 'NEWS OF THE WORLD'

Blair va assessorar Murdoch per les escoltes

El judici evidencia l'estreta relació de l'exprimer ministre amb el magnat

BEGOÑA ARCE
LONDRES

En ple escàndol de les escoltes telefòniques i només sis dies abans que fos detinguda per la policia, l'exdirectora del diari dominical *News of the World*, Rebekah Brooks, va rebre una trucada de Tony Blair. L'exprimer ministre laborista es va oferir a assessorar en secret Rupert Murdoch sobre la manera de manejar la crisi. La conversa va durar una hora i Brooks la va resumir en un correu electrònic, el contingut del qual es va donar a conèixer ahir al tribunal londinenc de l'Old Baily durant el procés que se segueix contra ella i altres antics directius i periodistes d'aquest rotatiu.

«Ell (Blair) es posa a la teva disposició, a la de KRM (Rupert Murdoch) i a la meua com un conseller no oficial, però això ha de quedar entre nos-altres», assenyala Brooks al correu a James Murdoch, datat l'11 de juliol del 2011. Blair aconsellava seguir els mateixos passos fets per ell per controlar la fúria que va provocar la guerra de l'Iraq en la ciutadania britànica.

Suggerix a Brooks que obri una investigació interna sobre les escoltes al diari, «a l'estil Hutton», la que, per ordre seva, va portar a terme el

L'exdirigent va aconsellar a Brooks que es cobrís les espatlles amb un informe

jutge d'aquest nom després de la mort el 2003 del científic David Kelly. L'expert del Ministeri de Defensa en armes de destrucció massiva i informador secret de la BBC va donar a entendre que el Govern estava exagerant els informes dels experts per justificar la invasió de l'Iraq.

Aquella investigació, arran del suïcidi de Kelly, va servir per exonerar el Govern de Blair d'haver enganyat el públic i haver inflat el dossier sobre l'existència d'armes de destrucció massiva en mans de Saddam Hussein a l'Iraq per tal de justificar la guerra.

Blair aconsella a Brooks, per «netejar» el seu nom, «que creï una unitat independent amb un conseller com Ken Macdonald (director de la Fiscalia Pública entre el 2003 i el 2008), un home fantàstic i bo, un bon advocat forense criminalista, un conseller intern». Després, «deixa't investigar a tu i a altres i publica un informe *estil Hutton*. Publica una part d'un dels informes al mateix temps que la policia tanca la investigació i et neteges. Accepta deficiències i noves solucions, i publica'n la segona part quan el procés s'hagi acabat».

L'exprimer ministre laborista

també intenta consolar Brooks, que quatre dies més tard dimitiria de tots els càrrecs. Li demana que «resisteixi» i no opti per «cap solució precipitada, que només porten maldecaps a llarg termini». També li aconsella que es mantingui fort i prengui «somniafers, sense cap dubte».

Un portaveu de l'exprimer ministre va respondre ahir que el polític «només estava donant un consell informal» i havia deixat clar a Brooks que en una situació tan seriosa era vital tenir «total transparència i independència en el procés de determinar el que havia passat».

▶▶ Rupert Murdoch i Rebekah Brooks, en una imatge recent.

AP / MAX NASH

L'exdirectora de *News of the World* està processada per haver conegut i autoritzat les punxades il·legals a les bústies de veu de centenars de persones i per haver subornat funcionaris públics. El fet que Blair s'ofereís com a conseller de l'imperi Murdoch en una situació tan vergonyosa mostra l'intima relació que va mantenir amb el magnat de la comunicació. La seva referència a l'*informe Hutton* també alimenta la sospita que algunes investigacions ordenades per Downing Street són un pretext per aconseguir guanyar temps i encobrir els fets. ■

RECIBE EL 3,7% DEL GRUPO FRENTE AL 6,5% PREVISTO

Imagina aumenta al 10,2% su participación en Atresmedia

El 'holding', con sus firmas pignoradas, adelanta el cobro de las acciones ante el vencimiento de 213 millones de deuda

Á. Semprún MADRID.

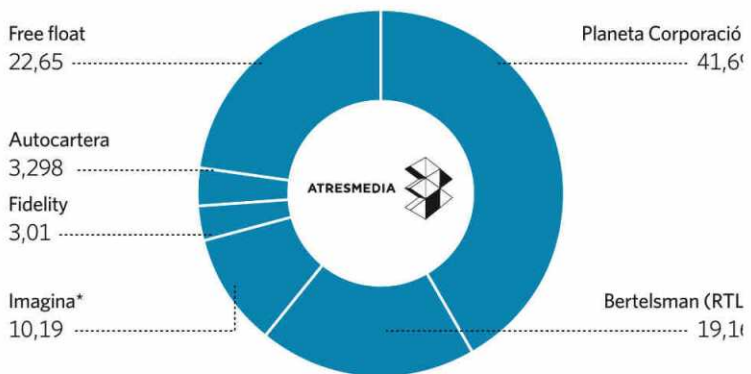
Los antiguos accionistas de *La Sexta* tienen prisa por aumentar su peso en el capital social de Atresmedia. El grupo empresarial Imagina, liderado por las productoras Globomedia y Mediapro, ha adelantado tres años la ejecución del *earn-out* o entrega de acciones previsto en los acuerdos de fusión de *La Sexta* con *Antena 3* para mejorar su estado financiero. La productora y Gamp Audiovisual, empresa de la que posee el 72 por ciento, han acordado con la cadena de Planeta "anticipar y ajustar la entrega de la participación adicional" por lo que, en los próximos cinco días, pasarán a controlar el 10,2 por ciento del grupo audiovisual frente al 6,5 por ciento actual.

Así, Roures y sus socios recibirán un 3,7 por ciento adicional del capital del grupo, valorado en 118,6 millones de euros (las acciones cerraron ayer a 14,27 euros), lo que significa que han renunciado a un 2,8 por ciento de los títulos ya que el acuerdo de fusión incluía una ampliación de participación de hasta el 6,5 por ciento para ambas sociedades. Por su parte, la firma Gala Desarrollos, también accionista de *La Sexta*, ha decidido no ejecutar el 0,5 por ciento que le corresponde en función a ese acuerdo.

Problemas financieros

Imagina, que de forma directa manejará el 8,64 por ciento (el 1,54 por ciento restante corresponde a Andreu Buenafuente y a BBK, que son accionistas minoritarios de Gamp), destaca "los efectos financieros positivos que el adelanto en el cumplimiento de la cláusula tiene para el Grupo". Y es que, la eje-

Nueva composición accionarial de Atresmedia %

Evolución en bolsa de Atresmedia en el último año (€)

(*) Posee indirectamente el 5,71% a través de GAMP Audiovisual.

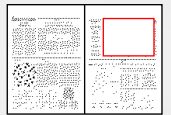
Fuente: CNMV y Bloomberg.

elEconomist

cución se realiza cuando falta sólo un año para que Imagina tenga que afrontar un vencimiento del préstamo sindicado de unos 213 millones. El *holding* participado por Jaume Roures y Juan Abelló, que perdió 211 millones de euros en 2012, pignoró su participación en Mediapro, Globomedia y Gol TV para refinanciar 354 millones de deuda. Ante la complicada marcha de sus negocios, lo más probable es que Imagina necesite activos con los que respaldar una nueva refinanciación o fondos con los

que afrontar la deuda o reequilibrar su patrimonio. No en vano, su participación directa en Atresmedia está valorada en 280 millones.

La operación, que supone un descuento del 40 por ciento sobre el máximo de acciones a entregar, también beneficia a Atresmedia que se queda con una autocartera del 2,8 por ciento valorada en unos 80 millones. El resto de los accionistas mantienen su peso: Planeta con un 41,7 por ciento; Bertelsman con un 19,16 por ciento y Fidelity con un 3,015 por ciento.

críticatv
MÒNICA PLANAS - PERIODISTA

Periodistes que anuncien bancs

Tots hem comprovat com els bancs busquen persones de bona voluntat que lloïn les seves bones obres a l'hora d'anunciar-se. No es nou que intentin captar periodistes. A Àngels Barceló i a Júlia Otero les hem vist als espots del Banc Sabadell. Recentment el BBVA ha tret un nou anunci protagonitzat per tres periodistes: Carme Chaparro, Roberto Arce i Carlos Herrera. A l'espot, la veu dels tres periodistes construeix un discurs: *"Ser periodista tiene estas cosas. Que a veces hay que dar malas noticias. Pero cuando sales a la calle descubres que cada vez hay más buenas noticias. Y lo más curioso es que no las damos nosotros. Las da la gente"*. A continuació la veu en off relata: *"En BBVA queremos impulsar esas buenas noticias y vamos a hacerlo financiando los proyectos que te ilusionan y nos sacan a todos adelante. Porque eso es lo que hace un banco, que siempre responde. Financiamos tus buenas noticias"*.

No deixa de ser una mica estrany veure periodistes que accedeixin a promocionar un banc, sobretot tenint en compte que és possible que algun dels bancs que anuncien siguin responsables d'algunes de les notícies que després han d'explicar en els seus informatius. No poso en dubte ni molt menys la seva honestedat (segur que compliran amb ri-

**Grinyola una mica
Costa defensar la teva
independència després
d'acceptar diners d'un banc
per lloar les seves virtuts**

gor la seva feina) però grinyola una mica defensar la teva independència després d'acceptar la remuneració econòmica d'un banc i anunciar les seves virtuts. Cal preguntar-se, a més, per què els bancs darrerament estan buscant tants periodistes: necessiten, sense cap mena de dubte, la imatge de credibilitat i confiança d'aquests professionals que ells com a banc han perdut totalment. Si per definició és un gremi que *explica la veritat*, és lògic que ara els bancs, després d'haver enganyat tanta gent, vulguin apropiarse de la credibilitat dels altres. Fa una mica de mal a les orelles la frase de l'anunci que diu que cada vegada que surts al carrer hi ha més bones notícies. El ciutadà no ha acabat de notar ni els famosos brots verds ni que les coses vagin millor. L'anunci fa partícips els periodistes d'una bonica realitat que després no queda reflectida en els informatius que presenten. L'eslògan final, *"Financiamos tus buenas noticias"*, en un anunci protagonitzat per periodistes encara patina més. Sens dubte el que sí que han finançat és un bon sobresou a aquests professionals. Al final els bancs no només s'han quedat amb els calés i els pisos de la gent i han acabat amb la nostra confiança. Ara també es volen apropiarse de la credibilitat dels periodistes.

Personal de RTVV en una de les protestes que han protagonitzat. DANIEL GARCIA-SALA

Els treballadors de Canal 9 volen que l'Eurocambra s'impliqui

LAIA FORÈS

Els treballadors de la Radiotelevisió Valenciana (RTVV) volen que el Comitè de Peticions del Parlament Europeu investigui el tancament de la televisió autonòmica del País Valencià. Una representació del comitè d'empresa es va reunir ahir a Brussel·les amb eurodiputats per intentar que l'Eurocambra admeti a tràmit la petició dels treballadors.

"Hem vingut a demanar justícia, una justícia que no se'ns està donant", reclamava Frederic Ferri, membre del comitè d'empresa de RTVV. Els treballadors consideren que el tancament de Canal 9 vulnera el dret a la llibertat d'opinió i d'informació i també diverses directives europees que defensen que tota comunitat lingüística té dret a tenir mitjans de comunicació públics en la pròpia llengua. Segons els representants dels treballadors, acudir al Parlament Europeu és un pas que

han fet després de veure com els seus reclams són ignorats pel govern valencià.

Els treballadors es van reunir amb l'eurodiputada grega Chrysoula Paliadeli, vicepresidenta del Comitè de Peticions del Parlament Europeu, per explicar el tancament de Canal 9 i demanar que accepti a tràmit la petició dels membres de RTVV. Segons Ferri, l'eurodiputada es va mostrar "receptiva" i es va comprometre a donar suport a la petició.

Si els eurodiputats accepten tramitar la petició, els treballadors de RTVV podran participar en una de les reunions del comitè parlamentari, que posteriorment haurà d'analitzar el cas i s'haurà de pronunciar. La resolució en aquest sentit que pugui aprovar l'Eurocambra no és vinculant ni té conseqüències jurídiques però el Comitè de Peticions és conegut arreu d'Europa per les estirades d'orelles polítiques que acostuma a fer als governs comunitaris.

EN 2013 / EN TODO EL MUNDO

134 periodistas murieron cuando ejercían su trabajo

GINEBRA

AGENCIAS

El año pasado, 134 periodistas y personal de medios de comunicación murieron durante el ejercicio de su profesión, la mayoría de ellos en ataques deliberados, tal como informó el International News Safety Institute (INSI) de Londres a lo largo de una presentación realizada ayer.

De ellos, 65 murieron cubriendo conflictos armados -principalmente en Siria, donde 20 perdieron la vida, e Irak, donde el total llegó a 16-, mientras que 51 murieron cubriendo noticias en tiempos de paz como crimen y corrupción.

Otros 18 más murieron en accidentes.

El total era menor a las 152 muertes registradas 2012, pero hubo un alza de ataques, amenazas y secuestros dirigidos a periodistas, que no suelen ser denunciados, dijo el estudio de INSI, "Killing the Messenger" (Matando al mensajero).

El instituto, financiado por grandes organizaciones de noticias entre ellas Reuters, ha publicado su informe desde 1996.

Su labor principal es proporcio-

] La mayoría de los profesionales perdieron la vida en ataques deliberados

] El número de víctimas del sector de la comunicación fue mayor en 2012

nar entrenamiento de seguridad a periodistas que trabajan en situaciones peligrosas.

INSI dijo que las principales víctimas eran los reporteros locales, teniendo en cuenta que 123 trabajadores murieron mientras cubrían noticias de su propio país.

De las 20 muertes registradas en Siria, 16 eran reporteros del propio país.

"La mayoría de los periodistas fueron atacados directamente y los disparos fueron la principal causa de muerte", dijo INSI.

El informe, recopilado por la Cardiff School of Journalism en Gales, mostró que un 85 de las víctimas recibió disparos.

Otros murieron en explosiones, apuñalamientos y palizas, bajo tortura o estrangulación, o en accidentes según INSI.

Después de Siria e Irak, citados por el instituto como los países más peligrosos para los periodistas el año pasado, venían Filipinas con 14 muertes, India con 13 y Pakistán con 9.

En 2012, 28 reporteros murieron en Siria, 18 en Somalia, 12 en Nigeria, 11 en México y 11 en Pakistán.

El total de 2013 en Filipinas, que en los últimos años ha visto fusilamientos masivos de reporteros y asesinatos individuales, incluían a cinco que fallecieron en desastres naturales.

Els «Privilegiats de Catalunya Ràdio» defensen la seva protesta

► Treballadors de l'emissora pública denuncien en una carta que el director cobri «tant com un conseller»

GIRONA | DdG

■ Un grup de 294 treballadors de la ràdio pública van enviar una carta als mitjans que, amb el títol de «Privilegiats a Catalunya Ràdio» i firmada per «TotsSomCatRàdio», argumenta el perquè de la lluita.

«Diuen que som uns privilegiats. I és veritat: ho som. Ho som perquè fem una feina que ens agrada i perquè la fem des de l'emissora pública del país», afirmen a la carta. No obstant això, «els

qui ho diuen» es refereixen a «cobrar sous estratosfèrics, tenir més vacances que ningú i argumenten que per culpa nostra l'empresa és insostenible. I cal, diuen, aplicar-hi més la tisora», puntualitzen els signants.

En l'escrit, els treballadors denuncien «que el director de TV3 continuï cobrant més que el President de la Generalitat, que el director de Catalunya Ràdio continuï cobrant tant com un conseller i que continuïn creant-se despatxos per a gent que no se sap quina feina fa però que manté el sou de sempre».

El comunicat argumenta que «som plenament conscients de les conseqüències de la crisi. És la nostra feina saber-ho i parlar-ne.

Però una altra cosa ben diferent és utilitzar la crisi com a excusa per empobrir-nos a tots, com a treballadors i com a ràdio de servei públic. Ja hem perdut el 30% de capacitat adquisitiva i 260 companys de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals han estat acomiadats. No n'hi ha prou?».

Així mateix, els treballadors es pregunten «en quin calaix han amagat les nostres alternatives per reduir el dèficit», «perquè no s'eliminen plusos per feines que ja no existeixen» o per quin motiu «no s'eliminen els càrrecs duplicats i creats a mida per a antics directius». «TotsSomCatRàdio» també es pregunta el motiu pel qual «ningú no es fa responsable de la mala ges-

tió continuada i acumulada durant 30 anys» o «per què cap partit polític no ha fet res per aturar-ho, malgrat que tots són conscients de la situació». Davant d'això, lamenten ser ells els qui, al final, han de pagar de la seva butxaca la mala gestió. La carta finalitza avisant que seguiran defensant els seus drets, per «una ràdio pública» que consideren «més necessària que mai».

Vaga de 24 hores avui

La lluita dels treballadors de TV3 i Catalunya Ràdio contra la intenció de la CCMA de rebaixar els seus sous continua. Tant la televisió com la ràdio pública fan avui una aturada de 24 hores, l'última de les cinc que van anunciar la setmana passada i que s'han anat alternant. A partir d'aquí, queda per saber quins seran els propers passos que tiraran endavant per demanar a la direcció una nova negociació, per tal d'aturar la rebaixa del 13% del seu sou.

El tancament de RTVV arriba a Brussel·les

■ El comitè es reuneix amb representants del Parlament Europeu

Redacció
BARCELONA

El tancament de la ràdio i televisió públiques (RTVV) del País Valencià ha arribat a Europa. Una delegació del comitè d'empresa es va reunir amb la vicepresidenta de la comissió de peticions del Parlament Europeu, Chrysoula Paliadeli, per traslladar-li les seves reivindicacions. Creuen que el tancament vulnera el dret a la llibertat d'opinió i d'informació i

Representants dels treballadors, durant la roda de premsa que van fer ahir a Brussel·les ■ ACN

també diverses directives europees que defensen que tota comunitat lingüística té dret a tenir mitjans de comunicació públics en la pròpia llengua.

Per Frederic Ferri, presentador de Canal 9, la trobada és un pas endavant. "És molt important que se'ns escolti al centre d'Europa, perquè a Valèn-

cia no ens escolta ningú", va declarar, i hi va afegir que els treballadors exigeixen que hi hagi "responsables que paguin pel final d'uns mitjans amb 24 anys d'història i que han deixat un deute de 1.300 milions d'euros".

A la tarda, la delegació del comitè d'empresa es va trobar amb representants de diversos grups polítics amb representació per exposar-los els motius "polítics i no econòmics" que han portat al tancament de RTVV. A banda, tenen previst portar el cas a Estrasburg.

El govern valencià va ordenar el tancament immediat de Canal 9 el passat 29 de novembre, després que el Tribunal Superior de Justícia valencià va anul·lar un ERO del 2012 i va obligar l'empresa a readmetre el miler de treballadors que havien estat acomiadats. ■

RICARD CUGAT

CINC MESOS I MIG SENSE MARC MARGINEDAS

Barcelona o Nova concentració en record del reporter de guerra Marc Marginedas, que ja compleix cinc mesos i mig segrestat a Síria. Maria Dolors Massana, de Reporters sense Fronteres, va instar la comunitat internacional a considerar els atacs a periodistes com a crims de guerra.

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia amb el mòbil o a e-periodico.cat

DURANTE la dictadura de Franco, la serpiente del rumor reptaba todos los días por los mentideros políticos, económicos o sociales. Era la respuesta a la censura atroz que Juan Aparicio, Valentín Gutiérrez Durán, Adolfo Muñoz Alonso y Gabriel Arias-Salgado, entre otros, imponían, obedeciendo con delectación las órdenes del caudillo vencedor de la guerra incivil española. El rumor es la noticia que corre sin precisión entre la gente y que se deforma de boca en boca.

Con la democracia, la libertad de expresión marginó en gran parte el juego de los rumores. Y algunos profesionales del periodismo –los menos, esa es la verdad– se dedicaron a propagar bulos, es decir, noticias a sabiendas de que eran falsas. La venta de ejemplares de ciertos periódicos se conseguía a base de bulos que el tiempo desmentía. En la España histórica del patio de vecindad, del patio de monipodio, hay siempre gentes dispuestas a creerse las especies más absurdas, como aquella del Príncipe de Asturias, hijo de Alfonso XIII, que se desayunaba todos los días con

la sangre que se extraía a los soldados.

Lo que caracteriza ahora a determinados contertulios de radio y televisión y a ciertos periódicos digitales es la insidia. La inmensa mayoría de las tertulias audiovisuales, tanto políticas, como económicas, como del corazón, la inmensa mayoría de los diarios digitales, enriquecen la libertad de expresión y son serios y constructivos.

en los periódicos impresos, hablados, audiovisuales o digitales por gentes que generalmente no son periodistas.

Vivimos, en fin, la apoteosis de la insidia. Padecen los españoles a aquellos que se dedican a forrarse los bolsillos haciendo en ocasiones daño irreparable. Dirigentes políticos, económicos, sindicales, sociales, actores, actrices, cantantes, gentes del

CANELA FINA

LUIS MARÍA ANSON

Apoteosis de la insidia

Solo algunos se dedican a la insidia, es decir, a la palabra dicha o escrita con mala intención. Se trata de hacer daño y por eso los rumores, los bulos, incluso las noticias contrastadas, se propagan manipuladas para fragilizar famas o conductas. Personajes de la política, de la empresa o de los sindicatos, famosetes del mundo rosa, son víctimas a diario de las insidias deslizadas

famoseo, se enfrentan cada día con la insidia, que se ha convertido ya en un torrente tumultuoso sin otro muro de contención que los periodistas responsables, los medios de comunicación serios y los jueces honrados.

Luis María Anson es miembro de la Real Academia Española.

HOJEANDO/ZAPEANDO

Noticias, el producto del periodismo

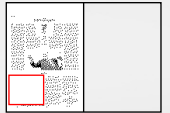
VÍCTOR DE LA SERNA

Cuando a lo largo de unas semanas son relevados sucesivamente los directores de tres periódicos tan importantes como *La Vanguardia*, *EL MUNDO* y *El País*, la atención se centra inmediatamente en –aparte de las inevitables suposiciones sobre cuál será el próximo en caer– la delicada situación de la prensa, de la que se derivan directa o indirectamente estos sobresaltos.

Por mucho que a cada periódico le interese aprovechar estos relevos para subrayar las dificultades del competidor, a nadie se le escapa que estamos inmersos en un proceso de dimensiones verdaderamente cataclísmicas, y acelerado por la prolongada crisis económica, de transformación de los medios informativos. La llegada de internet y sus agregadores ha dinamitado la base económica –la publicidad– de los medios que ya conocíamos, y no sólo la prensa escrita. Ahora mismo, todos los nombres famosos de la comunicación en el mundo, incluidos aquellos que mejor están afrontando la necesidad de rentabilizar internet, como *The New York Times* o *The Wall Street Journal*, se pueden considerar vulnerables. Todavía no han salido de su situación deficitaria. No hace falta insistir, entonces, en lo que sucede en España, donde en cinco años los ingresos publicitarios han caído a la tercera parte.

Ahora es cuando la subvención externa más se ansía, aunque comprometa la independencia. Ya hay gobiernos autonómicos que alimentan en vena a sus periódicos; otros son apéndices de grandes cadenas de televisión... La mayoría tiene que enfrentarse a la reconversión multimedios, como está haciendo el líder en ese apartado, *EL MUNDO*, con sus propios medios.

Lo que llama la atención es que, en muchos de los dolorosos pero inevitables procesos de adelgazamiento de las plantillas, un porcentaje muy alto de quienes pierden sus puestos –del director al avezado reportero, pasando por el veterano redactor jefe de mesa– sean periodistas. El producto de un medio informativo, el que aumentará su audiencia y por ella sus ingresos directos o por publicidad, son las noticias y sus acompañantes, los análisis y las opiniones. De calidad, exclusivas, atractivas. Si se debilita sin cesar el producto, lo único que se creará es un círculo vicioso que acabará también en fracaso. Se le ocurre a este cronista que, puestas a sacrificar (o a subcontratar, o a automatizar), las empresas periodísticas deberían ser mucho más expeditivas con sus vastas dependencias no periodísticas que con la parte productiva, la que genera cosas vendibles: los periodistas.

Privilegiats a Catalunya Ràdio?

Diuen que els treballadors de Catalunya Ràdio som uns privilegiats. I és veritat: ho som. Ho som perquè fem una feina que ens agrada i perquè la fem des de l'emissora pública del país.

Però és evident que els qui ho diuen es refereixen a una altra cosa. Els nostres privilegis, afirmen, són cobrar sous estratosfèrics, tenir més vacances que ningú, venir a escalfar la cadira... Argumenten que per culpa nostra l'empresa és insostenible. I cal, diuen, aplicar-hi més la tisora.

Mentrestant, hem d'aguantar que el director de TV3 continuï cobrant més que el president de la Generalitat, que el director de Catalunya Ràdio continuï cobrant tant com un conseller i que continuïn creant-se despatxos per a gent que no se sap quina feina fa però que manté el sou de sempre.

Som plenament conscients de les conseqüències de la crisi. És la nostra feina saber-ho i parlar-ne. Però una altra cosa ben diferent és utilitzar la crisi com a excusa per empobrir-nos a tots, com a

treballadors i com a ràdio de servei públic. Ja hem perdut un 30% de capacitat adquisitiva i 260 companys de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals han estat acomiadats. No n'hi ha prou?

En quin calaix han amagat les nostres alternatives per reduir el dèficit? Per què no s'eliminen plusos per feines que ja no existeixen? Per què no s'eliminen els càrrecs duplicats i creats a mida per a antics directius? Per què ningú no es fa responsable de la mala gestió continuada i acumulada durant 30 anys? Per què cap partit polític no ha fet res per aturar-ho, malgrat que tots són conscients de la situació? Ho hem de pagar, una vegada més, de la nostra butxaca?

A la ràdio som 400 treballadors, sí. Repartits per tot Catalunya i el món. Omplim l'antena de 4 emissores: Catalunya Ràdio, Catalunya Informació, Catalunya Música i ICat.cat. 24 hores al dia, els 365 dies de l'any. I aquests "privilegiats" continuarem lluitant per defensar una ràdio pública que ens estimem i que considerem més necessària que mai.

IGNASI ABAD SIERRA I 292 SIGNANTS MÉS
TOTSSOMCATRÀDIO

Blair, consejero de Rebekah Brooks

El político recomendó a la mano derecha de Murdoch en el caso de las escuchas: "Crea una comisión y toma pastillas"

WALTER OPPENHEIMER, **Londres**

El ex primer ministro británico Tony Blair aconsejó a la entonces consejera delegada de News International, Rebekah Brooks, que montara una investigación pública sobre el escándalo de las escuchas ilegales del tabloide *News of The World* semejante a la que él creó cuando su Gobierno se enfrentó a la BBC por los informes en que se apoyó para ir a la guerra de Irak. Brooks no tuvo tiempo de poner en marcha el consejo: seis días después fue arrestada y ahora presenta su defensa junto a otros seis acusados.

La asesoría de Blair es comentada por Brooks en un correo electrónico que ella envió el 11 de julio de 2011, al día siguiente del

cierre del tabloide, a James Murdoch, hijo del magnate Rupert y entonces su hombre fuerte en Europa. El *e-mail* fue leído al jurado por el fiscal que lleva el proceso contra Brooks y otros seis acusados, incluido el exdirector del *News of The World* y luego portavoz de David Cameron antes y después de que fuera primer ministro Andy Coulson.

Brooks le dice a Murdoch que ha estado "una hora al teléfono con Tony Blair", y que este le ha dicho que forme "una unidad independiente que tenga un consejero exterior júnior, Ken MacDonald, un gran tipo y muy bueno, un abogado forense criminal serio y metódico" para que publiquen una investigación como la del juez lord Hutton tras la muer-

te del doctor Kelly y los enfrentamientos con la BBC. Y añade: "Publica la primera parte de su informe al mismo tiempo que la policía cierra su investigación y te absuelves y acepta algunas responsabilidades y nuevas soluciones y tramita la segunda parte cuando se hayan acabado los juicios". "Mantente fuerte y toma sin dudar pastillas para dormir. Tienes que tener la cabeza clara y no buscar soluciones a corto plazo que te traigan dolores de cabeza a largo plazo. Ya pasará", añade. Brooks le añade en el texto a Murdoch que Blair está disponible "para ti, KRM [Rupert Murdoch] y yo como asesor no oficial, pero tiene que quedar entre nosotros". "Nos seguirá mandando notas más tarde", concluye el *e-mail*.

Els nostres privilegis, afirmen, són cobrar sous estratosfèrics, tenir més vacances que ningú, venir a escalfar la cadira... Argumenten que per culpa nostra l'empresa és insostenible. I cal, diuen, aplicar-hi més la tisora. Mentrestant, hem d'aguantar que el director de TV3 continuï cobrant més que el president de la Generalitat, que el director de Catalunya Ràdio continuï cobrant tant com un conseller i que continuï creant-se despatxos per a gent que no se sap quina feina fa però que manté el sou de sempre.

Som plenament conscients de les conseqüències de la crisi. És la nostra feina saber-ho i parlar-ne. Però una altra cosa ben diferent és utilitzar la crisi com a excusa per empobrir-nos a tots, com a treballadors i com a ràdio de servei públic. Ja hem perdut un 30% de capacitat adquisitiva i 260 companys de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals han estat acomiadats. No n'hi ha prou?

En quin calaix han amagat les nostres alternatives per reduir el dèficit? Per què no s'eliminen plusos per feines que ja no existeixen? Per què no s'eliminen els càrrecs duplicats i creats a mida per a antics directius? Per què ningú no es fa responsable de la mala gestió continuada i acumulada durant 30 anys? Per què cap partit polític no ha fet res per aturar-ho, malgrat que tots són conscients de la situació? Ho hem de pagar, una vegada més, de la nostra butxaca?

A la ràdio som 400 treballadors, sí. Repartits per tot Catalunya i el món. Omplim l'antena de 4 emissores: Catalunya Ràdio, Catalunya Informació, Catalunya Música i lcat.cat. 24 hores al dia, els 365 dies de l'any. I aquests "privilegiats" continuarem lluitant per defensar una ràdio pública que ens estimem i que considerem més necessària que mai.

TOTSSOMCATRADIO (294 SIGNANTS)
Barcelona

Privilegiats a Catalunya Ràdio?

■ Diuen que els treballadors de Catalunya Ràdio som uns privilegiats. I és veritat: ho som. Ho som perquè fem una feina que ens agrada i perquè la fem des de l'emissora pública del país. Però és evident que els qui ho diuen es refereixen a una altra cosa.

CATALUNYA RÀDIO

Una ràdio pública

Ignasi Abad i 292 firmes més
Barcelona

Diuen que els treballadors de Catalunya Ràdio som uns privilegiats. I és veritat: ho som. Ho som perquè fem una feina que ens agrada i perquè la fem des de l'emissora pública del país. Però els que ho diuen es refereixen a una altra cosa. Els nostres privilegis, afirmen, són cobrar sous estratosfèrics, tenir més vacances que ningú, venir a escalfar la cadira... Argumenten que per culpa nostra l'empresa és insostenible. Mentrestant, hem d'aguantar que el director de TV-3 cobri més que el president de la Generalitat, que el director de Catalunya Ràdio cobri tant com un conseller i que es continuïn creant despatxos per a gent que no se sap quina feina fa però que manté el sou de sempre. Som plenament conscients de les conseqüències de la crisi. És la nostra feina saber-ho i parlar-ne. Però una altra cosa ben diferent és utilitzar la crisi com a excusa per empobrir-nos a tots, com a treballadors i com a ràdio de servei públic. Ja hem perdut un 30% de capacitat adquisitiva i 260 companys de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals han estat acomiadats. ¿No n'hi ha prou? ¿En quin calaix han amagat les nostres alternatives per reduir el dèficit? ¿Per què no s'eliminen plusos per tasques que ja no existeixen, i els càrrecs duplicats i creats a mida per a antics directius? ¿Per què ningú es fa responsable de 30 anys de mala gestió? ¿Per què cap partit polític ha fet res? A la ràdio som 400 treballadors, sí. Repartits per tot Catalunya i el món. Omplim l'antena de quatre emissores: Catalunya Ràdio, Catalunya Informació, Catalunya Música i ICat.cat, 24 hores al dia, els 365 dies de l'any. I aquests *privilegiats* continuarem lluitant per defensar una ràdio pública que estimem i que considerem més necessària que mai.

Més de 200 quioscos de Barcelona amb wi-fi gratuït

BARCELONA Redacció

Més de 200 quioscos de Barcelona oferiran accés gratuït a internet via wi-fi a partir de les properes setmanes gràcies a l'acord entre l'empresa Gow –que treballa en la creació de ciutats wi-fi intel·ligents– i l'Associació Professional de Venedors de Premsa de Barcelona i Província (APVPBP). La connexió serà gratuïta les 24 hores del dia i tindrà una opció de pagament per als usuaris que desitgin connectar-se amb més velocitat i capacitats, segons va informar Gowex en un comunicat. Ahir, una desena de quioscos ja es van sumar al projecte en una primera fase, mentre que la resta s'anirà incorporant a la xarxa progressivament.

El projecte Quioscos Wi-FiBarcelona es posa en marxa coincidint amb la celebració del Congrés Mundial de Mòbils, que arrencarà dilluns vinent, dia 24, al recinte firal de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona). Els impulsors de la iniciativa han destacat que, d'una banda, els barcelonins disposaran de més de 200 punts d'accés gratuïts a internet i, de l'altra, els turistes no tindran necessitat d'activar les seves tarifes de dades ja que tindran accés de franc.●

COMUNICACIÓN

La APM pide ruedas de prensa en las caravanas electorales

La proximidad de las elecciones europeas reabre en los medios el debate sobre el tratamiento informativo de las caravanas electorales. Tanto las televisiones como las radios denunciaron ayer en un foro de la APM el escaso interés que tiene para ellos acudir a estas campañas tal y como están planteadas, ya que «la información está blindada» y «no podemos tener contacto con el político». A estos problemas informativos, se suma el gasto que conlleva cubrir estos eventos. Por estas razones, José Luis Pérez, director de informativos de la COPE, anunció que su medio ha decidido no acudir a estas convocatorias. Carmen del Riego, presidenta de la APM (Asociación de la Prensa de Madrid), animó a los periodistas a hacer autocrítica de cara a la cobertura de campañas electorales, y exigió una rueda de prensa diaria. **H.C.**

La FAPE critica a la Generalitat

La presidenta de la Federación de Asociaciones de la Prensa de España (FAPE), Elsa González, afirmó ayer que la demanda judicial interpuesta por la Generalitat contra periodistas por un supuesto ataque a Cataluña «no responde a las premisas de libertad en una democracia y recuerda a actuaciones de regímenes anteriores», en alusión a la censura franquista. En declaraciones a este periódico, González recordó que la FAPE tiene un código deontológico para «fomentar la ética desde la autorregulación», alejado de las «multas y la censura» que parecen buscar la Generalitat y el Consejo Audiovisual de Cataluña (CAC). En línea con el comunicado emitido por la Asociación de la Prensa de Madrid (APM), González señaló que «la Constitución garantiza la libertad de expresión y opinión, máxime tratándose de un periodista», añadió, informa G.Sanz.

Media Capital gana 13,7 millones, un 15% más

CINCO DÍAS *Madrid*

El beneficio de Media Capital, propietario del canal de televisión TVI y de varias emisoras de radio comercial, creció un 15% en 2013, hasta los 13,7 millones. El ebitda mejoró un 2%, hasta alcanzar los 40,7 millones de euros, "gracias a la estrategia de un estricto control de costes y un escenario de reestructuración en el que tratamos de adaptar las estructuras del grupo al marco

macroeconómico y a los cambios estructurales en el sector", aseguró la compañía.

Los ingresos se estabilizaron el pasado ejercicio en 180 millones, al compensar la televisión la disminución de ingresos en la división audiovisual. La caída de los ingresos publicitarios se estabilizó en la recta final del año. En el último trimestre, estos subieron un 3%, aunque el ejercicio se cerró con una caída del 7%.

PREMSA

Antonio Caño, nou director del diari 'El País'

El diari *El País* canvia de director. Qui n'ha estat el màxim responsable des del 2006, Javier Moreno, serà substituït el 4 de maig per l'actual corresponsal a Washington, Antonio Caño. D'aquesta manera, Caño serà el cinquè director del rotatiu del grup Prisa des que es va fundar, el 1976. Segons publiquen diversos mitjans, el nomenament del nou director ha de ser votat pels redactors d'*El País* en una consulta no vinculant, una decisió que més tard ha de ratificar el consell d'administració de la companyia. El canvi es produeix pocs dies després del relleu forçat de Pedro J. Ramírez a la direcció d'*El Mundo*. Antonio Caño, de 56 anys i nascut a Martos (Jaén), és llicenciat en periodisme per la Complutense de Madrid. Va treballar a l'agència Efe i es va incorporar a *El País* el 1982. ■ REDACCIÓ

INTERNET

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Periodisme i Mitjans de comunicació

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
20/02/14	El periodista Jordi Calvet, ferit lleu en els enfrontaments a Tailàndia / Comunicació 21	42	1
20/02/14	Tots contra Google / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	43	2

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

El periodista Jordi Calvet, ferit lleu en els enfrontaments a Tailàndia

Dijous, 20 de febrer de 2014

El corresponsal de l'agència Efe a Tailàndia, Jordi Calvet, va resultar ferit la nit de dimarts per la metralla d'una bomba quan cobria l'escenari d'una altra explosió en el marc dels enfrontaments a Bangkok entre manifestants antigovernamentals i forces de seguretat. El periodista de Sant Celoni va ser hospitalitzat per extreure-li petites restes de metralla al braç, però ja ha tornat a la feina, segons va explicar ell mateix a aguaita.cat. Amb Calvet també van resultar ferits quatre reporters de mitjans tailandesos. La Federació Internacional de Periodistes (IFJ) ha reclamat al Govern del país més seguretat per als professionals de la informació. En els enfrontaments de dimarts a la nit, van morir almenys quatre persones i més de 60 van resultar ferides. Aquests incidents mostren clarament el perill que segueixen suportant els reporters que cobreixen les lluites polítiques a Tailàndia, i aquest perill es veu tristament agreujat per la impossibilitat dels periodistes que exerceixen al país per obtenir una armilla corporal a causa de la legislació, que prohibeix als ciutadans o estrangers que tinguin o portin armilles antibales, ha denunciat l'IFJ. Al gener, l'organització ja havia demanat a les autoritats tailandeses la introducció d'un sistema de via ràpida perquè els periodistes es puguin equipar amb proteccions legalment mentre informen dels conflictes. A més, l'IFJ recomana als professionals que siguin conscients de la situació de perill i que planifiquin amb anticipació abans de sortir a informar sobre el conflicte.

Tots contra Google

Dijous, 20 de febrer de 2014

La nova llei de propietat intel·lectual, que pretén legislar també sobre pirateria, còpies privades i els drets d'autoria aprovada pel Consell de Ministres del Govern espanyol va ser rebuda a tota pàgina i va obrir els informatius televisius i radiofònics dels mitjans tradicionals. Entre aquests mitjans, els que més han aplaudit la mesura fa temps que esperen un miracle per sortir de la crisi econòmica i identitària en què es troben immersos. Això no vol dir que a Internet tot shi val, i molt menys que Google ens salvarà de tots els mals. Però, davant el nou escenari la resposta mai pot ser la prohibició, un cànon, una multa o un impost. La solució és participar-hi i avançar-se als esdeveniments, i si no es pot, plegar i deixar pas a les noves formes de comunicació. Preservar el quart poder. Entenem per mitjans tradicionals els que tenen els orígens en la societat industrial de masses: premsa, ràdio i televisió, amb els seus portals web i plataformes incloses, des don només són capaços de repicar i recrear els mateixos continguts impresos o audiovisuals a la xarxa. I és que no es pot perdre de vista que aquest mitjà en expansió que es repensa cada dia, està fent trontollar la professió, les rutines i els productes periodístics. De manera que la publicació i la circulació de continguts a Internet està donant nous sentits a la societat digital, la qual pren nous valors i va adoptant noves formes d'expressió de l'opinió pública. Alternatives a la producció i distribució de la cultura. Internet ha canviat la manera de crear i difondre llibres, música o cinema. Tot i que aquests continguts culturals continuen essencialment sent els mateixos, han sabut evolucionar al ritme que ho fa la societat en xarxa. I les empreses tradicionals del sector shan reconvergit per aprofitar i reinventar com els produeixen i distribueixen. És el que, des de l'obertura de les xarxes socials, anomenem compartir, encara que algú vulgui posar l'èmfasi en la còpia o el pirateig. El cas és que Spotify o iTunes ha canviat la manera de consumir la música, Filmin o Series.ly també són exemples d'accés al cinema o les sèries televisives. Els nous mitjans de comunicació. En la societat digital, les notícies flueixen a la màxima velocitat possible, a la vegada que es produeixen. Però, la veritable novetat és que les persones no només estan interessades a rebre continguts periodístics, sinó que, ara com mai, estan capacitades per a rebre, contrastar-los i, finalment, compartir-los en múltiples direccions, participant en un procés de comunicació ric i dinàmic, amb múltiples i canviants centres de discussió. I sembla ser que això xoca de ple amb els interessos dels grups mediàtics més tradicionals, que veuen com s'escapa la capacitat d'incidir en la política i la societat actual. Les regles del joc han canviat. Aquest nou context de producció, distribució i consum dels continguts culturals o periodístics no té res a veure amb el model industrial que els va originar. Fins i tot, el mateix concepte de contingut ha canviat, tant que la producció que l'origina també està dins de la xarxa que el reproduïx i difon. Arribats a aquest punt, els interessos dels grans grups de comunicació que estan aplaudint la mesura del Govern espanyol xoquen de ple amb les possibilitats d'Internet i, tard o d'hora, aconseguiran la desconexió definitiva. I no serà Google qui els arraconi, serà la

Audiència: 4.190

Ranking: 4

VPE: 16

Pàgina: 2

Tipologia: blogs

nova ciutadania, els usuaris que amb el seu ús estan revolucionant la xarxa.